

www.utnieuws.nl

Onafhankelijk magazine van de Universiteit Twente
jaargang 03 - nummer 6 - juli 2013

UT nieuws

Frans de Jongh >

**'Ze zeggen
dat ik een
workaholic ben'**

Studentenleven >

**Huizen met
privézwembad**

Opinie >

**Wel of geen fusie
gamma-faculteiten?**

International >

**The richness of
creative technology**

UT Nieuws is er elke dag!

Home | UT Nieuws

utnieuws - Search results

NOOIT MEER JE VRIENDEN KWIJT OP LOWLANDS

Het onafhankelijke nieuwsmedium van de Universiteit Twente

NEUWS STUDENTEN ONDERZOEK SPORT OPNIE ENGLISH RUBRIEKEN CAMPUSAGENDA

Doorzoek het archief...

Nieuwste Magazine

BERLIJK
ISSUU
ONLINE
DOWNLOAD

Abonneren!

In Memoriam

Arien Boven

Facebook
UT Nieuws

Het nieuws van 26 juni 2013

Flexplekken ondernemers in Bastille >>

AFRICAN INSTITUTE FOR INTERNATIONAL
Wiskunde >>

Onderscheiding >>

Mijn outfit

Oog voor detail

Recente reacties

- Leuk idee, er zijn echter al 16 uur 40 min gelopen
- In bovenstaand artikel vind 22 uur 33 min gelopen
- Installeer gewoon een 23 uur 22 min gelopen
- *slaat zichzelf voor de

OESO ziet crisis doordringen in onderwijs
25 juni 2013 - 13:31
NIEUWS - De wereldwijde economische crisis heeft gevolgen voor het onderwijs. Veel landen besteden minder geld per student, blijkt uit een jaarlijks rapport v...
Reageer
Lees meer!

Flexplekken ondernemers in Bastille
25 juni 2013 - 13:24
NIEUWS - Studentondernemers voor wie eigen kantoorruimte te duur is, maar die niet meer van uit huis willen werken, kunnen vanaf 1 augustus terecht in de Toerbu...
Lees meer!

Ga naar www.utnieuws.nl en lees elke dag het laatste nieuws

Download de UT Nieuws app voor Iphone (appstore) en Android (google play)

 Volg ons op twitter: @UTNieuws

 Bezoek onze facebookpagina en like ons!
www.facebook.com/UTNieuws

Lees UT Nieuws magazine voor achtergronden, opinie en interviews.
Elke eerste donderdag van de maand in de bakken!

In dit nummer

Onderzoek | Balanscontrole bij parkinsonpatiënten
> 12-13

Reportage | Oldtimerrally Boght
> 24-26

Interview | Niels Baas
> 28-29

Studentenleven | Hospiteren
> 32

Coverinterview Frans de Jongh > 4-7 Privézwebaden > 8-10 Column Asha ten Broeke > 11 Verhuizen op de UT > 14-15 Thermoplastische composieten > 16-17 Wie is Deanne van der Vegte? > 18-19 UT in beeld > 20-21 Opinie: fusie MB & GW > 22-23 Column Beer Sijpesteijn > 23 Departementsvorming > 27 Kraakbeenherstel > 30-31 Linkeballen > 33 Creative Technology > 34-35 PhD > 36 ExpatLens > 37 Beachhandbal > 38 Twenty Twente Tweets > 39

Van de redactie

Sommige organisaties zijn altijd in beweging. De UT ook. We verhuizen wat af met z'n allen. UT Nieuws kan er over meepraten. Vorig jaar moesten ook wij eraan geloven. We mopperden, maar legden ons er uiteindelijk bij neer. Hadden we net op de vijfde verdieping goede buurtjes gevonden aan de collega's van de onderwijskundige dienst, zijn ze deze maand ineens met de noorderzon vertrokken. De halve afdeling staat weer leeg. En dat is nog niet eens het ergste; ze stonden net bovenaan de corveelijst. (De afwasmachine in- en uitruimen, het keukentje schoonhouden, de theedoeken uitwassen, dat moeten we op de vijfde tegenwoordig allemaal zelf regelen.) Omdat we van meer kanten kritiek en onbegrip hoorden over het verhuisbeleid, gingen we op onderzoek uit. Zit er eigenlijk beleid achter al die verhuizingen? Wat zijn de 'spelregels'? En is het geen kapitaalvernietiging? Wie gaat waar naartoe en waarom? Die vragen legden we voor aan het Facilitair Bedrijf. De antwoorden leest u op pagina 14-15. Een andere vraag die deze maand actueel werd is: Waar gaan we met de faculteiten GW en MB naartoe en waarom? Het is meteen ook de openingszin van het opiniestuk dat Michel Ehrenhard, voorzitter van de faculteitsraad MB, voor UT Nieuws schreef. Per 1 januari 2014 wordt er, zoals gemeld, een gezamenlijk bestuur gevormd. Maar moeten beide faculteiten nu ook fuseren? Ehrenhard houdt een pleidooi

voor een logische volgorde: eerst een goede strategie bedenken, dan pas een goede structuur zoeken. Lees zijn opinie-artikel op pagina 22-23. Verder hebben we een leuke reportage over vijf verschillende studentenzwebaden. Onze studentmedewerkers Cynthia, Eymeke en Charlotte gingen op een van de sporadische hete zomerdagen op zoek naar waterpret. Die was er volop! Crisis of geen crisis, een eigen zwembad in de achtertuin blijkt voor veel studenten de normaalste zaak van de wereld. Een mooi reservebedrag opgebouwd op je spaarrekening? Dan koop je gewoon een luxe jacuzzi. Geen cent te makken? Dan knutsel je toch zelf een zwembadje in elkaar? (zie pagina 8-10) Heel verfrissend, die grote mate van inventiviteit van studenten! Ditta op den Dries, hoofdredacteur.

Colofon

Onafhankelijk maandblad voor personeel en studenten van de Universiteit Twente. Jaargang 03. Verschijnt elke eerste donderdag van de maand op de campus; vrijdag/zaterdag buiten de UT. Oplage: 8.000 exemplaren.

Redactie-adres:

Gebouw De Vrijhof
Kamers 535, 537, 539, 541, 543.
De Veltmaat 5, 7522 NM Enschede

Postadres:

Postbus 217, 7500 AE Enschede

Telefoon:

(053 - 489) 2029
zie verder onder redactie

E-mail redactie:

info-utnieuws@utwente.nl

Internet:

http://www.utnieuws.nl
of via de homepage van de UT

Twitter:

@UTNieuws

Redactie:

Ditta op den Dries, hoofdredacteur, (053 - 489) 2030
d.e.opdendries@utwente.nl

Paul de Kuyper (053 - 489) 4084

p.m.dekuyper@utwente.nl

Maaïke Platvoet (053 - 489) 3815

m.c.platvoet@utwente.nl

Sandra Pool (053 - 489) 2936

s.pool@utwente.nl

Johannes de Vries (053 - 489) 2028

j.devries-2@utwente.nl

Vaste medewerkers:

Marloes van Amerom, Leanne Benneworth, Cynthia Bergsma, Simone Kramer, Ruben Libgott, Mariska Roersen, Charlotte Rompelberg, Beer Sijpesteijn, Thijs Spruijt, Jochem Freeman.

Internetbeheer:

WAME - Websites, Applicaties, Advies
www.wame.nl

Foto's:

Rikkert Harink, Arjan Reef, Gijs van Ouwkerk,

Redactieraad:

M. Driesprong, dr. A. Heuvelman, drs. J.W.D. ter Hellen, prof. dr. A. Need, dr. O. Peters (voorzitter).

Regionale advertenties:

TwentyFifty, Postbus 652, 7500 AR Enschede

Tel. 053 - 4609007. Site: www.twentynifty.nl

E-mail: b.onzman@twentynifty.nl

Advertentierieven op aanvraag.

Advertenties:

Bureau Van Vliet BV, Postbus 20,

2040 AA Zandvoort

Tel. 023 - 5714745.

Site: www.bureauvanvliet.com

E-mail: zandvoort@bureauvanvliet.com

Advertentierieven op aanvraag.

HOP:

UT Nieuws is aangesloten bij het Hoger Onderwijs Persbureau (HOP).

Adreswijzigingen:

Abonnees (ook studenten) dienen deze schriftelijk door te geven aan de redactie UT-Nieuws

Postbus 217, 7500 AE Enschede of per e-mail:

info@utnieuws.utwente.nl.

Stage of buitenlands studieverblijf: studenten die

op stage gaan of in het buitenland gaan studeren

kunnen het UT-Nieuws magazine op schriftelijk

verzoek opgestuurd krijgen.

Wie prijs stelt op deze (gratis) service zendt een

adreswijziging naar de redactie o.v.v. faculteit,

stagelocatie en periode (zo nauwkeurig mogelijk).

Kopij:

Nieuws voor het UT-Nieuws magazine en de website naar: info-utnieuws@utwente.nl

Abonnementen:

Jaarabonnement: 44 euro. Abonnementen schriftelijk aan te vragen met vermelding van naam, adres, postcode, plaats, telefoonnummer en bank-/girorekening. Abonnementen kunnen maandelijks ingaan.

Betaling via factuur. Het jaarabonnement wordt automatisch verlengd, tenzij men minimaal 1 maand voor afloop van de abonnementsperiode schriftelijk opzegt.

Vormgeving en realisatie:

DeltaHage bv

www.deltahage.nl

Bezorging Campus:

Motorsportgroep UT, Richard van Schouwenburg

en Petra Kuipers, tel. (053 - 489) 2029.

E-mail: info-utnieuws@utwente.nl

Copyright UT-Nieuws:

Auteursrecht voorbehouden. Het is verboden

zonder toestemming van de hoofdredacteur

artikelen schema's foto's of illustraties geheel

of gedeeltelijk over te nemen en/of openbaar te

maken in enigerlei vorm of wijze.

Frans de Jongh, winnaar van de centrale onderwijsprijs

‘Een fysioloog wil doorzien en doorgronden’

‘Slapen vind ik zonde van mijn tijd. Er is nog zoveel te doen.’ Aan het woord is Frans de Jongh, winnaar van de centrale onderwijsprijs. Dat er nog veel te doen is, blijkt wanneer de universitair hoofddocent zijn onderwijsactiviteiten opsomt. Een hele riedel aan vakken komt naar boven, ondergebracht bij drie opleidingen. Naast het lesgeven werkt De Jongh één dag in de week in het Amsterdamse Academisch Medisch Centrum (AMC). De rest van de week brengt hij door als longfysioloog in het Medisch Spectrum Twente. ‘Sommigen noemen mij een workaholic. Dat begrijp ik wel.’

TEKST: SANDRA POOL | FOTO'S: RIKKERT HARINK >

Zijn werkkamer op de longafdeling van het Medisch Spectrum Twente (MST), poli 12, puilt uit van de verhuisdozen. ‘Ik ben slecht in weggoeien’, erkent Frans de Jongh. ‘Ik ben vanwege mijn werk vaak verhuisd. De verhuizers wisten de laatste keer niet meer hoe ze het hadden. Ze stonden voor de klus om 110 dozen à 35 kilo te verslepen. Allemaal vol met boeken. Over kunst, cultuur en natuur. Daar hou ik van.’ Hij vertelt geamuseerd dat de verhuizers een extra wagen lieten rijden en dat de boeken straks mooi uitgesteld worden. ‘De boekenkast wordt dan drie keer zo lang als deze muur’, zegt hij wijzend naar de wand in zijn kantoor. Ook de fraaie maskerverzameling verdient een prominente plek. ‘Ik spaar authentieke Afrikaanse maskers en maskers uit Papoea-Nieuw-Guinea. Het zijn enorm krachtige beelden die een bepaalde emotie, aversie of een bepaalde geest oproepen. Dat vind ik erg mooi. De Afrikaanse maskers zijn veelal van hout en Papoea kent met name rietgevlochten maskers.’ Verre landen, andere culturen, rondreizen; het is voor De Jongh de ultieme manier om even te ontsnappen aan zijn drukke bestaan. Met drie banen op drie verschillende locaties, is er altijd genoeg te doen. ‘Sommige mensen zeggen dat ik een workaholic ben. Ik kan het begrijpen hoor.

Ik werk ’s avonds, midden in de nacht, tijdens vakanties. Ik hoef weinig uren te slapen. Zo’n zes per nacht, meestal minder. Ik vind slapen zonde van mijn tijd, er is nog zoveel te doen.’ Geeft toe: ‘Je privétijd moet je soms goed bewaken, maar ik wil vooral voorkomen dat mensen op mij aan het wachten zijn omdat zij van mij bepaalde informatie nodig hebben om zelf verder te kunnen gaan.’ Als longfysioloog heeft De Jongh een uitzonderingspositie. Hij is wel lid van de maatschap, maar heeft geen BIG-registratie (wet op de Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg) nodig omdat hij een niet-medische specialist is.

Stromingsleer

De Jongh studeerde lucht- en ruimtevaarttechniek, maar interesse in de medische wereld heeft hij altijd gehad. ‘De stromingsleerwetten rondom vliegtuigen zijn exact hetzelfde als de stromingsleerwetten in ons lichaam, alleen de geometrie is anders. Een vliegtuig is veel makkelijker dan zo’n buizenstelsel in de longen. Dat is veel complexer en daarmee ook uitdagender.’ Zijn interesse bracht hem na zijn afstuderen en de verplichte militaire dienst bij een promotieonderzoek in het AMC te Amsterdam. ‘Het doel was het ontwikkelen van een nieuw, geavanceerd beademingsapparaat voor te vroeg geboren couveusekinderen.’ Hij promoveerde in 1995 met het proefschrift

ventilatie-modellering van de menselijke long. ‘En nog steeds ben ik verbonden aan het AMC voor één dag in de week. Ik begeleid nu zelf promovendi en het onderzoek heeft nog steeds te maken met het optimaliseren van het beademen van de baby’s.’

In die tijd, zo’n zeven jaar geleden, voltrok zich het faillissement van Fokker met grote gevolgen voor de lucht- en ruimtevaartafdeling van de technische universiteit Delft. ‘Mijn groep van de theoretische aerodynamica kon toen naadloos over naar de UT. Ik streefde er wel naar om één voet in de medische wereld te houden en één voet in de technische wereld. Dat vind ik leuk, omdat het toch twee culturen zijn waar twee verschillende talen worden gesproken.

Voor de UT begon met de opleidingen biomedische technologie (BMT) en technische geneeskunde (TG), bereikten de vragen uit de medische wereld vrijwel nooit de technische universiteiten.’ De Jongh wijt dat aan het ontbreken van connecties en het niet spreken van elkaars taal. ‘Universiteiten werkten aan problemen waar de ziekenhuizen niet op zaten te wachten. Nu, dankzij opleidingen zoals BMT en TG, zie je dat er hard gewerkt wordt aan projecten en producten waar men klinisch wel op aan het wachten is.’

Bij het opzetten van de twee genoemde opleidingen was de longfysioloog nauw betrokken. ‘Biomedische technologie kwam eerst en bestond oorspronkelijk uit zes trimesters met elk een coördinator, te weten scheikunde, natuurkunde, elektrotechniek, werktuigbouwkunde, bedrijfskunde en iemand uit het ziekenhuis, dat was ik. We mochten allemaal een trimester invullen en ik deed dat deels met stromingsleer en met lessen over bloedvaten en longen, mijn eigen hobby natuurlijk. Nu, volgens het nieuwe Twentse onderwijsmodel (TOM), verzorg ik samen met Rob Hagmeijer kwartiel zes. We hebben hiermee proefgedraaid en dat loopt naar ieders tevredenheid.’ >

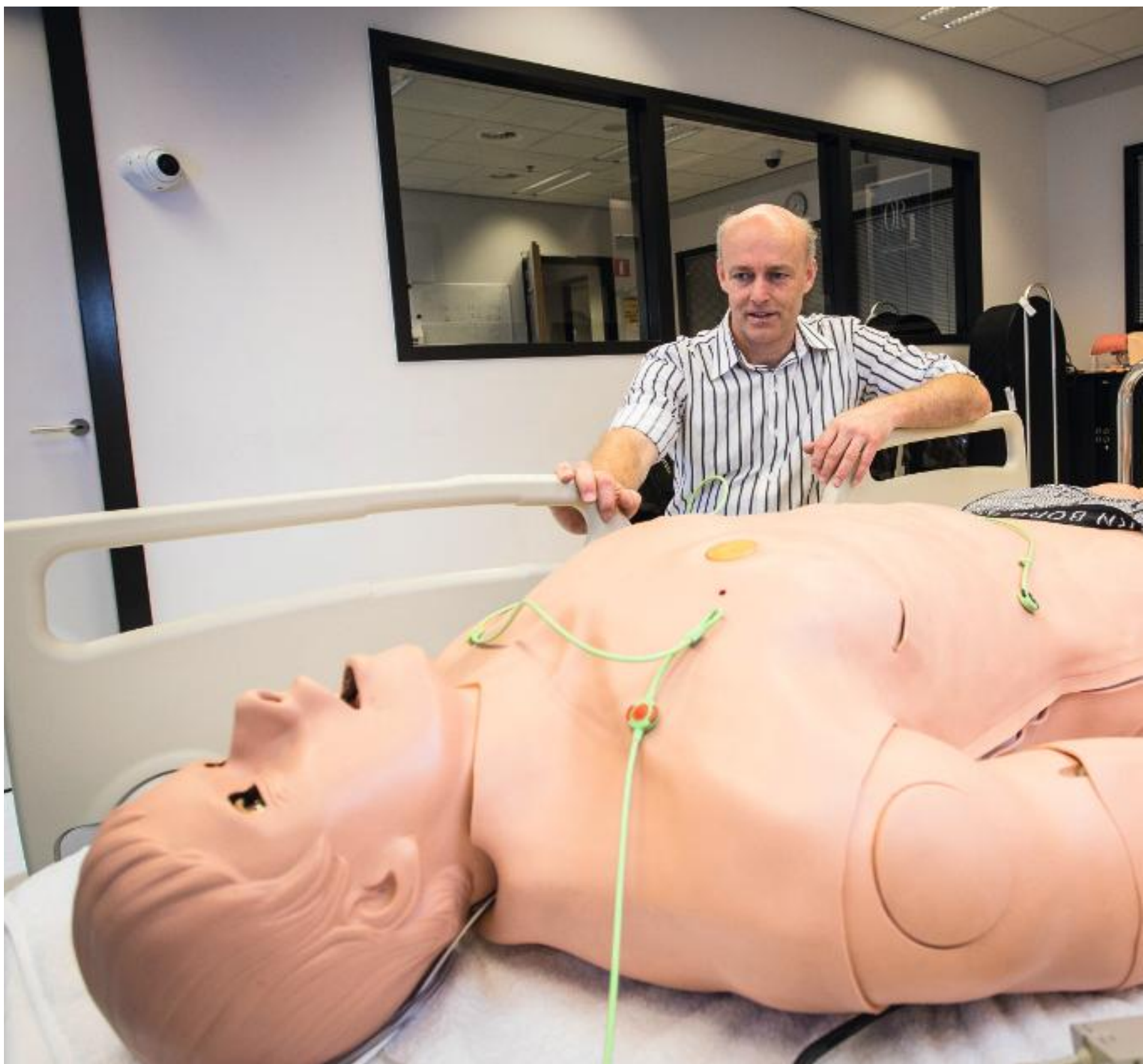
Bij technische geneeskunde was hij ook van meet af aan betrokken. 'Ik geef fysiologie waarbij je probeert te doorzien, te doorgronden, te begrijpen en te modelleren waarom dingen zo zijn in je lichaam en waarom het zo werkt. Als je dat weet, kun je beter reageren als iemand ziek is.' Verder geeft hij een deel van het vak regulatie en integratie in het eerste jaar en in het tweede jaar is hij blokcoördinator van een vak over de longen. Daarnaast nog colleges bij circulations and ventilations, dat gaat over beademing. Tot slot is hij verbonden aan de faculteit CTW waar hij colleges

geeft bij biomechanica en zijn eigen vak biophysical fluid dynamics; the respiratory system.

Hoofd van de groep is professor Hoeijmakers. 'Hij heeft al drie keer de decentrale onderwijsprijs gewonnen en een directe collega van mij, Rob Hagmeijer, twee keer. Mijn vorige kamergenoot, Koen van Andel, heeft de prijs ook al eens gekregen. We scoren best lekker. Allemaal stromingsleermensen. Hoe dat kan? Harry Hoeijmakers kwam met de suggestie dat wij, behalve Koen, zijn opgeleid door professor Steketee. Een klassieke hoogleraar die alles heel rustig en netjes op het

bord schreef. En hij kon geweldig goed uitleggen. Hij beheerste de stof, stond er boven. De meest ingewikkelde vergelijkingen kon hij uitleggen op een manier dat iedereen die geconcentreerd was, het kon begrijpen. Misschien hebben we iets van hem meegekregen.'

De docent zelf voegt nog een extra dimensie toe aan het lesgeven. 'Ik hou van interactieve colleges. Ik maak powerpointpresentaties en ik stel altijd vragen aan de zaal. Vanaf de eerste slide.' Lacht: 'Een foutief antwoord is beter dan geen antwoord. Zo blijf ik doorgaan met het bevragen

van de zaal, zodat mensen zelf nadenken over het waarom. Dat vind ik het mooie van onderwijs en van fysiologie: nadenken over hoe het zit. Ik heb ook sterk het idee dat van een interactief college veel meer blijft hangen. En het wordt gewaardeerd, zo blijkt.'

Door het vele lesgeven komt De Jongh ondanks de vele afstudeerders, minder toe aan onderzoek en publicaties, maar ambitie voor een hoogleraar-schap blijkt er bij navraag zeker te zijn. 'Die ligt er lang. Maar alle neuzen moeten de goede kant op staan. En de factor geluk speelt een rol net als

de financiën.' Een eigen onderzoeksgroep ziet hij wel voor zich. 'Ik ben erg breed, al heeft mijn onderzoek altijd met longen en metingen te maken, maar er is zoveel mogelijk.'

Longmetingen

Op zijn poli, waar veertien longfunctie-analisten rondlopen, worden vooral longmetingen verricht. Hijzelf komt nauwelijks in contact met patiënten en draagt zijn witte jas alleen bij het toelichten van uitzonderlijke metingen. Om dat te begrijpen, legt hij eerst de standaardmeting uit waarvan er op het MST zeventienduizend op jaarbasis gebeuren. De meting gaat via een gaasje met weerstand. 'Dit stuk gaat naar de mond,' vertelt de longfysioloog. 'De patiënt blaast, er is een bepaalde druk-val die met hulp van een computer omgerekend wordt naar een flow. Als je weet hoeveel liter adem er per seconde doorheen gaat en hoelang dat duurt, weet je hoeveel volume de persoon heeft uitgeademd.' Vervolgt: 'Willen we meer weten, dan koppelen we dit eraan vast.' Hij laat nog een slang zien en een plastic zak. 'Hiermee meten we wat er nog in de longen zit nadat je maximaal bent leeggeblazen. Er zit dan toch nog bijna twee liter lucht in je longen.' De derde meting is bedoeld om het membraan, de wanden, van het longblaasje te controleren. 'Na een maximale diepe inademing, krijgt de patiënt een heel klein beetje koolmonoxide toegediend. Dat is misschien gek, want iedereen weet dat het een giftige stof is. Maar als het goed is, blijkt na het meten van de uitgaande lucht dat de meeste koolstofmonoxide naar het bloed is toegegaan. Komt er teveel terug, dan weten we dat het membraan niet goed werkt.' Met name astmapatiënten en mensen met COPD (chronische obstructieve longziekte) komen naar de longafdeling. De Jongh vertelt dat COPD momenteel doodsoorzaak nummer vijf in de westerse wereld is en in de toekomst wellicht nummer drie. 'In 95 procent van de gevallen hebben COPD-patiënten te veel gerookt. We spreken van twintig pack years ofwel je hebt twintig jaar lang gemiddeld per dag één pakje sigaretten van twintig stuks gerookt. De longen zijn langzaam kapot gemaakt. Ze worden slap, de longbuisjes vallen dicht.' Volgens De Jongh krijgt één op de zes rokers de chronische longziekte. 'Er zit duidelijk een genetische component in. Soms kun je aan de familienaam zien dat iemand beter geen sigaret kan opsteken, want iedereen in de familie is vatbaar.' Uitzonderingen zijn er ook, weet hij. 'Mensen die meer roken met de partner kunnen COPD krijgen en er zijn kettingrokers die daarentegen totaal geen klachten hebben.'

De specialist vindt dat mensen zelf het recht hebben om wel of niet te roken. 'Het is de eigen

verantwoordelijkheid. Ik sta neutraal in de discussies. Iedereen weet dat roken ongezond is en ik kan wel goed begrijpen dat verzekeringsmaatschappijen zeggen dat rokers een andere premie gaan betalen. Het gaat om een groep mensen die kans heeft op hogere zorgkosten.' Maar hoever kun je hierin gaan, vraagt hij zich vervolgens af. 'Mag één sigaret wel? En hoe zit het met een sigaar? Moeten we het niet eens over alcohol hebben dan?' Of 'de body mass index?' De Jongh haalt vragend zijn schouders op. Lacht: 'Dat wordt wel heel big brother –achtig he?'

Verderop, in een andere onderzoekskamer staan een loopband, cardiofitnessfiets en computers klaar voor ergometrietesten, beter bekend als de fietstest. Patiënten trappen in tien minuten van nul naar de maximale snelheid. De Jongh: 'We doen deze test zevenhonderd keer per jaar en het is onder andere bedoeld voor patiënten die een onverklaarbare kortademigheid hebben. Soms is er geen sprake van een longprobleem, maar ligt de hoofdoorzaak bij het hart. Dat kunnen we hiermee vaststellen.' Vanwege mijn lucht- en ruimtevaartachtergrond zit ik in de stromingsleerhoek. Ik heb expertise in het berekenen van alles wat stroomt en heb mij helemaal toegelegd op longen. Dat is mijn vakgebied. Nationaal gezien ben ik een van de weinige longfysiologen. Ik geef veel lessen in het land. Iedereen die longarts wil worden, krijgt van mij les. Ik ben heel blij dat de UT de laatste jaren steeds meer een poot in de medische wereld heeft gezet. Het is bijna tot speerpunt geworden. Dat kan ik alleen maar toejuichen, want die keuze heb ik jaren geleden al gemaakt.' |

Frans de Jongh (10 augustus 1963) is geboren en getogen Budel, Zuid-Oost Brabant. Zijn ouders kwamen uit Rotterdam, vader werkte bij Philips in Eindhoven. Op zijn zeventiende ging De Jongh naar Technische Universiteit Delft om lucht- en ruimtevaarttechniek te studeren, met als afstudeerrichting theoretische aerodynamica. Zijn promotieonderzoek lag in het verlengde daarvan en was een gezamenlijk project van de Universiteit van Amsterdam, Academisch Medisch Centrum (AMC) afdeling Neonatologie en de voornoemde Aerodynamica groep aan de Technische Universiteit Delft. Dit heeft in 1995 geresulteerd in het proefschrift "Ventilation modelling of the human lung". In 1999 ruilde hij zijn plaats aan de Technische Universiteit Delft in voor een plaats aan de Universiteit Twente (Werktuigbouwkunde, Engineering Fluid Dynamics) waar hij 1 dag per week werkzaam is. Kort daarna werd hij longfysioloog in het MST. De Jongh is nog een dag in de week werkzaam bij het AMC. Hij woont op loopafstand van het MST-ziekenhuis van Enschede en heeft een dochter van twaalf.

Studentenhuizen met een eigen zwembad

Chillen, chillen in het

De zomer komt eraan en dat betekent hoge temperaturen, zwoele zomeravonden en vooral veel relaxen. En waar kun je beter chillen dan in een privézwembad? Sommige studentenhuizen beschikken over een eigen badje, een luxe die uiteraard lang niet voor elk huis is weggelegd. Portretten van vijf verschillende studentenzwembaden. Let the summer begin!

TEKST: CYNTHIA BERGSMa, EYMEKE LOBBEZOO EN CHARLOTTE ROMPELBERG | FOTO'S: ARAN REEF >

Patatras – de jacuzzi

Wie wonen er: Victor Schouten, Robert-Jan Lub, Sander de Graaff, Douwe Willink, Melvin Angelovski, Stefan Smorenburg, Bram de Vries, Willem Rijssenbeek.

Sinds wanneer: De jacuzzi is anderhalf jaar geleden aangeschaft van opgespaard huisgeld. De heren van Patatras moeten namelijk voor

acht kamers aan huur betalen, terwijl er negen zijn. De huur van deze extra kamer komt in een spaarpot. En waar kun je dat geld beter aan besteden dan aan een jacuzzi? Door de altijd hoge temperatuur van het water kan er alle dagen van het jaar lekker gerelaxt worden.

Schoonmaken of niet: Binnen het huis is Melvin benoemd tot badmeester. Hij houdt regelmatig het pH- en chloorgehalte van het water

bij. Zo blijft het water schoon genoeg om in te vertoeven.

Leukste anekdote: Toen de heren een paar dagen weg gingen op huisweekend, vroegen ze hun vrijgezelle buurvrouw dat weekend de kat eten te geven. Bij thuiskomst wachtte een verrassing. De buurvrouw zat namelijk heerlijk met een andere man te chillen in de jacuzzi. Oeps, betrap!

(bubbel)bad

Huize PIP – het zelfgemaakte zwembad

Wie wonen er: Coen Ribbens, Yorick Quint, Thomas Jansen, Martijn Slot en Laurens van Stokkum.

Sinds wanneer: Tijdens de vorige tentamenweek kreeg Martijn het idee als SOG-activiteit een zwembadje van bierkratten te bouwen. De mannen hadden door de maanden heen al genoeg bierkratten verzameld, dus het met kopen van een groot zeil werd het zwembad gauw een feit. Er zijn zelfs al uitbreidingsplannen.

Schoonmaken of niet: Om het schoonmaken te vermijden hebben de heren van PIP een aquariumpompje aangeschaft dat het water zuiver moet houden. Via de bovenverdieping van het huis loopt er ook nog een tuinslang het bad in voor warm water. Een heel rondpompsysteem dus.

Leukste anekdote: Het zwembad bestaat pas een paar maanden, dus er gaan nog niet veel bizarre verhalen de ronde. Maar, zoals het gezegde luidt: wat niet is, kan nog komen.

Zwicked het Huisch – zwembad 2.0

Wie wonen er: Geert Hesselink, Freya Vet, Marielle Wunderink, Martijn Josephs, Marloes Verhoeven, Jan Eedema, Jelle Vrugteman en Haje Hoornveld.

Sinds wanneer: Zo'n acht jaar geleden zaten de bewoners van Zwicked op hun binnenplein bij het huis en vroegen zich af hoe de middag te besteden. 'Laten we voor twaalf uur vannacht een zwembad maken,' was de beste suggestie en inderdaad: het doel werd behaald. Om klokslag

twaalf om middernacht kon er een duik genomen worden en het huiszwembad was een feit. Zwembad 1.0 bleek helaas nogal instabiel, dus na een jaar is het bad vervangen door een variant van pallets en vijverfolie. Dat zwembad staat nog steeds en bij het jaarlijkse Zwicked huisfeest laten ze het altijd vollopen.

Schoonmaken of niet: Als het bad gebruikt wordt tijdens een feest of op een zonnige dag laten de bewoners vaak de dag erna het water er weer uit lopen. Op die manier is er nooit sprake van een erg vies zwembad. Er is ooit een poging gewaagd met een pomp, maar dat bleek wat teveel werk voor een zwembad dat niet al te vaak gebruikt wordt.

Leukste anekdote: Bij feestjes springen mensen vaak uit het dakraam het zwembad in. Een beetje tricky, maar wel gaaf. Verder zijn er genoeg dingen gebeurd die maar beter gewoon onder water kunnen blijven.

Eigen foto

Huize 't Pott – het borrelbad

Wie wonen er: Richard Bloemenheuvel, Erik Meijer, Bas Koehorst, Dominique Velda, Michel Oosterwegel, Lennart Sluis en poolmaster Pim Hogeweg.

Sinds wanneer: Het huidige zwembad (een Intex Easy Jet) staat er pas een paar maanden, maar het herenhuis kent een lange geschiedenis met soortgelijke exemplaren. De vorige was aangetast door het weer. De bewoners smeden momenteel enthousiast plannen over de aanschaf van een drijvend dienblad, het aanleggen van een ligweide met strand en een 'kneitergrote stoel'. *Schoonmaken of niet:* Tijdens de laatste huisvergadering is Pim democratisch verkozen tot poolmaster. Hij (op de foto herkenbaar aan het vergiet op zijn hoofd) zorgt ervoor dat iedereen op elk moment van de dag lekker in het bad kan plonsen. Vooral het zeil is erg belangrijk, vertelt hij. Dat houdt de rotzooi eruit als de Easy Jet niet gebruikt wordt. Verder drijft er een chloordispenser in het water en haalt Pim af en toe handmatig een filternetje door het bad. Al badend een biertje drinken is uiteraard toegestaan, maar de flesjes Heineken (Huize 't Pott heeft een contract met hun vaste leverancier) moeten wel boven water blijven zodat de etiketten niet loslaten. 'Menselijke vloeistoffen' in het zwembad zijn uit den boze.

Leukste anekdote: Toen er op een zomerdag rond een uur of drie zomaar een auto het erf op

kwam rijden, stonden de heren even verbaasd. Een prostituee kwam samen met haar pooier vragen of ze gebruik mochten maken van het zwembad, aangezien ze zelf in een flatje woonden. Een andere herinnering die nog lang bijblijft is die aan een borrel met Huize de Boskamp. Het

was op de eerste lentedag, maar het vroom nog bijna. Om op temperatuur te blijven wikkelden de bewoners tuinslangen om zich heen waar warm water doorheen stroomde. De huisjongsten van beide huizen kregen de opdracht af en toe uit het zwembad te kruipen om bier en whisky te halen.

Villa Delphia – het grote opzetzwembad

Wie wonen er: Rob Heij, Peter Beers, Jobbe Spelmink, Frederik Schuitema en Wouter Bosch.

Sinds wanneer: Het zwembad staat er sinds de zomer van 2007. Het idee komt eigenlijk voort uit

de traditie die het huis had tijdens de SHE-race (StudentenHuizenEstafette). Er werd vroeger namelijk in de tuin van Villa Delphia een grote diepe kuil gegraven om die vervolgens te vullen met water. Over die kuil werd een grote plank gelegd. Onder het motto 'beter een paal tussen je

benen dan een natte broek' werd er een wedstrijd gehouden wie het langst met een skippybal en een stok droog op de plank kon blijven staan. Helaas leverde deze traditie altijd veel rotzooi op, waarna er besloten werd de tuin te fatsoeneren en een zwembad aan te schaffen.

Schoonmaken of niet: Het is een groot bad, dus steeds het water verversen is geen optie. Vandaar dat het water gezuiverd wordt door een pomp met filter. Verder wordt er regelmatig chloor bijgevoerd zodat de pH-waarde op peil blijft. Een thermozeil zorgt er 's nachts voor dat het water op temperatuur blijft.

Leukste anekdote: Afgelopen jaar hebben de mannen tijdens de SHE-race twaalf witte shirts uitgedeeld met een vraagteken erop. De meeste shirts werden door verschillende dames zonder vermoeden aangetrokken. Toen de race uiteindelijk bij Villa Delphia strandde werd het nut van de shirts duidelijk. De meiden werden namelijk in het water gegooid met als resultaat een *wet T-shirt contest!*

Asha ten Broeke studeerde communicatiewetenschap en psychologie aan de UT. Nu werkt ze als freelance wetenschapsjournalist voor verschillende kranten en tijdschriften.

Verhalenvertellers

Morgen vlieg ik naar Helsinki, naar de World Conference for Science Journalists. Honderden wetenschapsjournalisten uit alle hoeken en gaten van deze aardkloot komen samen om te praten over het vak. Er zijn workshops over hoe je het beste kunt schrijven over klimaatverandering, scheikunde, inheemse volkeren. We gaan debatteren over de ethiek van het vak.

Dat is allemaal natuurlijk supergezellig, maar toch zit ik me de afgelopen dagen af te vragen: waarom deze conferentie? Heeft de wetenschapsjournalistiek nog wel bestaansrecht? Steeds vaker hoor ik dat er op universiteiten cursussen worden gegeven waarin onderzoekers uit de doeken wordt gedaan hoe ze zelf leuk kunnen praten, bloggen en artikelen schrijven over hun werk. Er zijn in Nederland meer voorlichters en PR-mensen dan journalisten; een flink deel van hen is van mening dat ze ook best zelf met het grote publiek kunnen praten. Journalist overbodig.

Daarin hebben ze natuurlijk voor een deel gelijk. Het uitleggen van ingewikkelde materie is aan de afdeling voorlichting best besteed. En een academicus met een scherpe pen kan prima uitleggen hoe een en ander wetenschapsgewijs in elkaar steekt. Maar er zijn twee redenen waarom wetenschapsjournalisten toch nodig zijn. Ten eerste heeft elke beroepsgroep onafhankelijke controleurs nodig – zeker wanneer er vele miljoenen aan belastinggeld rondwaren. Het aardige van het journaal is dat ze zich geen zorgen hoeven maken over waar volgend jaar de subsidie vandaan komt, dat ze geen collega-onderzoekers hebben die om diplomatieke redenen

het voordeel van de twijfel dienen te krijgen en dat ze heilige huisjes gewoon omver kunnen hannesen, want alleen de waarheid doet ertoe.

Dat leidt dan weer tot interessante inzichten.

Zo lees ik momenteel het boek 'What do women want?' van journalist Daniek Bergner. In dat boek maakt de schrijver vanuit tenminste zes invalshoeken (ik heb het nog niet uit) compleet maar dan ook totaal gehakt van de parental investment theory. Deze theorie voorspelt dat omdat seks voor vrouwen hogere potentiële kosten heeft dan voor mannen – vergelijk: eicel opofferen, dragen, baren en zogen versus kwakje erin en hupsakee – de vrouwen kieskeuriger zullen zijn wanneer het op vrijersvoeten aankomt. Mannen zijn van nature meer in-het-rond-neukerig aangelegd, terwijl vrouwen vooral gaan voor de emotionele intimiteit, in de hoop dat de spermadonor lang genoeg blijft om wat van de lasten van het ouderschap mede te dragen.

Helemaal mis, schrijft Bergner, want uit seksuologisch onderzoek blijken allerlei tegenovergestelde dingen. Zo raken vrouwenvagina's juist bevochtigd van het idee om seks te hebben met een vreemde – in tegenstelling tot partnerlief – en kakt het libido van de dames binnen een relatie sneller in dan dat van de heren; een teken dat juist vrouwen juist minder dan mannen gebouwd zijn voor monogamie. En zo zwaaien we een van de belangrijkste theorieën uit de evolutiepsychologie uit.

Hierover zal ongetwijfeld nog lang worden nagepraat, maar mijn punt is dit: het is verfrissend. Onafhankelijk. Anders. Relevant.

En dan – reden numero twee – is er de fundamenteel andere manier waarop journalisten en wetenschappers in hun natuurlijke habitat informatie overbrengen. Waar wetenschappers geneigd zijn tot schrijven van artikelen vol data, vaak gebaseerd op groepen proefpersonen of series waarnemingen, zijn journalisten verhalenvertellers. Dat ene experiment, die ene patiënt. Vanuit onderzoekstechnisch oogpunt is het volkomen ontoereikend, maar voor het publiek zijn deze verhalen onontbeerlijk.

En wel hierom: de communicatiewetenschappelijke wijsheid wil dat een anekdote voor de gemiddelde persoon veel meer zeggingskracht heeft dan een tabel vol getallen. Neem deze cijfers: uit onderzoek blijkt dat in Nederland 1 op de 9 vrouwen ooit in haar leven verkracht wordt. Een deerniswekkend stukje statistiek. Toen ik het voor het eerst sinds lange tijd weer in de krant zette, reageerden mensen dan ook passend geschokt. Ja, het is echt heel erg. Maar wat mensen bijblijft zijn de interviewportretten die ik vervolgens maakte van verkrachte vrouwen. Over vijf jaar zullen ze zich precies herinneren hoe Anne tegen de inbreker die haar in haar eigen bed verkrachtte zei: 'Nee, nee. Dit kun je niet doen. Het is niet eerlijk. Mijn vriend is net dood.' Maar ze zullen niet meer weten of het nou 1 op 9 of 1 op 10 vrouwen was die zoiets in haar leven meemaakt.

Ook daarom zijn journalisten nodig. Want verhalen vertellen is een vak. Een noodzakelijk vak, om te zorgen dat al die belangrijke onderzoeksresultaten een gezicht krijgen, zodat ze niet vergeten worden.

UT-onderzoek kort

Huiswerk en leerprestaties

Langere lestijden op school, extra huiswerk en meer leren buiten de schooluren leiden niet automatisch tot betere onderwijsprestaties. UT-hoogleraar Jaap Scheerens ontdekte een negatieve samenhang tussen de tijd die leerlingen aan huiswerk besteden en leerprestaties. 'Mogelijk besteden juist zwakkere leerlingen meer tijd aan huiswerk, zonder dat hiermee hun achterstand geheel gecompenseerd wordt,' verklaart Scheerens.

De laatste boer

UT-hoogleraar Eric Smaling presenteerde in juni zijn boek 'De laatste boer'. Hij zoekt antwoord op de vraag of er nog ruimte is voor landbouw. Smaling pleit voor meer regulering door de overheid. 'Boeren moeten niet verplicht worden tot intensieve landbouw, maar moeten beloofd worden voor andere activiteiten. De helft van de inkomsten komt uit het bedrijf, de andere helft uit bijvoorbeeld het verlenen van zorg.'

Kanoën op de Auke Vleerstraat

Wiskundestudenten Ruben Fransen, Loes Knobben en Maarten Otten presenteerden vrijdag 21 juni hun bacheloronderzoek 'Wanneer kun je kanoën op de Auke Vleerstraat?'. Goede timing, een dag eerder zorgde noodweer voor grote wateroverlast. De studenten brachten risicofactoren van waterzuivering in kaart. Hun simulatiemodel voorspelt bij welke druk een pomp kapot gaat en wanneer de buffer van de waterzuivering overstroomt.

Promotieonderzoek Tjitske Boonstra naar balanscontrole bij parkinsonpatiënten

It takes two

Waarom vallen patiënten met de ziekte van Parkinson bovengemiddeld vaak? En wat is nodig om dat te voorkomen? Tjitske Boonstra (30) deed onder de noemer 'It takes two' promotieonderzoek hoe beide benen bijdragen aan de balanshandhaving bij parkinsonpatiënten. Inmiddels heeft ze ook een subsidie ontvangen van de Nederlandse Parkinson Vereniging, waarmee ze langer onderzoek zal doen op de UT.

TEKST: MAAIKE PLATVOET | FOTO: GIJS VAN OUWERKERK >

Gewoon rechtop staan lijkt zo gemakkelijk. Net zoals lopen of rennen. Daar hoeft je echt niet over na te denken. En vallen doe je ook niet zomaar. Want als je even uit balans bent en je ene been wiebelt, dan compenseert je andere been dat automatisch. It takes two, heel simpel toch? 'Veel onderzoekers gaan er vanuit dat beide benen hetzelfde doen om het lichaam rechtop te houden, maar dit geldt bijvoorbeeld niet voor mensen die een beroerte hebben gehad of mensen met de ziekte van Parkinson', vertelt Tjitske Boonstra die afgelopen maand promoveerde. 'Ik heb onderzocht of de balanshandhaving bij mensen met de ziekte van Parkinson asymmetrisch kan zijn, wat betekent dat één been meer bijdraagt aan die balans. Ook heb ik gekeken of de asymmetrie in de balanshandhaving een relatie had met symptomen zoals valrisico en het zogenaamde bevrozen van het lopen, dat je vaak ziet bij parkinsonpatiënten. In het laatste geval lijkt het net alsof ze tijdens het lopen opeens 'vastgeplakt' zijn aan de vloer en daardoor niet in beweging komen.'

De promovenda, die bewegingswetenschappen studeerde aan de Vrije Universiteit, deed experimenten met een groep van twintig patiënten. 'Sommige promovendi zijn huiverig voor werken met patiënten, maar ik vond het heel bijzonder om te doen. Voor hen doe je dit soort onderzoek uiteindelijk. En juist omdat mijn promotieonderzoek heel fundamenteel is, raakte ik nog meer gemotiveerd door het contact met de patiënten. Ik vond het ook mooi dat de patiënten überhaupt

wilden meewerken aan mijn onderzoek. Al die mensen moesten namelijk wel naar het laboratorium komen, zónder hun medicatie, om belangeloos mee te werken.'

Juist door het werken op het grensvlak van de techniek en kliniek, vindt Boonstra dat ze met haar promotieonderzoek een brug slaat. 'Ik ben geen pure technicus, maar ook geen pure clinicus. 'En aan mensen die onderzoek doen op het vlak ertussen is grote behoefte. Onderzoek op dát gebied gebeurt ook nog te weinig, omdat de wereld van de techniek niet de taal spreekt van de klinische wereld, en andersom. Ik heb het wel gedaan.' Vijfendertig proefpersonen, waarvan twintig parkinsonpatiënten en vijftien gezonde (de controlegroep), onderwierp Boonstra aan allerlei balans testen in het lab van de vakgroep biomedische werktuigbouwkunde in de Horst. De proefpersonen moesten op een beweegbaar balansplatform plaatsnemen met daarin een krachtensor die meet hoeveel kracht een proefpersoon op de grond uitoefent. 'We verstoren de lichaamsbalans door het platform heen en weer te bewegen.' Ook kregen de mensen reflecterende bolletjes op hun lichaam geplakt. Op die manier kon Boonstra, met behulp van camera's, precies zien wat de houding was van haar proefpersonen. Door deze gegevens te combineren met informatie van de krachtensor kon ze zien wat iemand moet doen om in evenwicht te blijven.

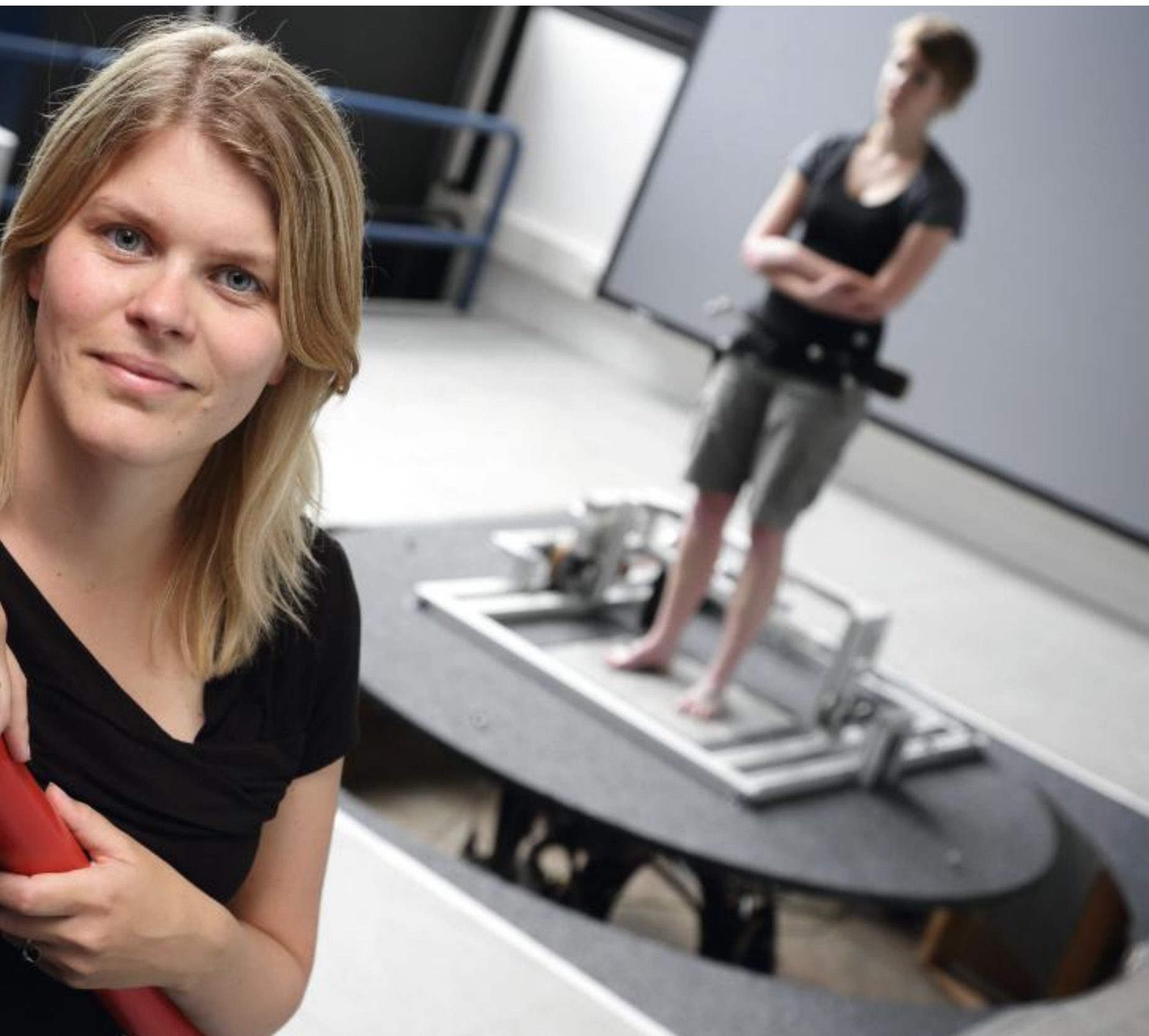
'Ik heb in ieder geval ontdekt dat *freezing*, het bevrozen van het lopen, geen relatie heeft met de asymmetrische balanshandhaving', aldus de promovenda. 'Dat levert voor de parkinsonpatiënt dus niet meteen wat op. Ook heb ik gekeken

naar de koppeling tussen de gewichtsverdeling en de balansbijdrage. Mijn resultaten suggereren dat deze koppeling minder sterk is bij parkinsonpatiënten die last hebben van het bevriezen van het lopen, maar er is meer onderzoek nodig om dit zonder twijfel vast te stellen. Mocht de koppeling inderdaad minder sterk zijn, dan zou dit een aanknopingspunt kunnen zijn voor therapie om de balans te verbeteren. En dat is voor deze groep patiënten belangrijk, omdat hun valrisico hoog is. Als ze minder snel vallen door training, zijn ze

ook in staat om langer mobiel te blijven.' Al haar proefpersonen nodigde Boonstra uit voor haar promotie. Enkele waren aanwezig, andere schreven haar en spraken de hoop uit dat ze dit soort onderzoek blijft doen. 'Ik raak er geëmotioneerd van, dat patiënten dankbaar zijn dat je dit onderzoek doet. Het geeft voor mij opnieuw het belang weer van het doen van fundamenteel onderzoek, maar wel met een duidelijke toepassing in de toekomst.' Het komende jaar zal ze op de UT, dankzij een

subsidie van de Nederlandse Parkinson Vereniging, als postdoc verder onderzoek doen. 'Uit de experimenten zijn gedeeltes blijven liggen die ik nog wil analyseren. Die subsidie maakt dat mogelijk.' Daarna is ze vastberaden om naar de Verenigde Staten te vertrekken. 'Het is mijn ambitie om in de wetenschap te blijven en een buitenlandse postdoc is dan een must. Voor mij zal dat hopelijk zijn aan de Johns Hopkins University in Baltimore, het summum op het gebied van neurowetenschappen.' |

Een optimale huisvesting blijkt een grote puzzel

Continu tussen de verhuis-

Wie een paar jaar op de UT werkt, kan zo een handvol werkplekken hebben versleten. Ben je net geïnstalleerd, dient de volgende verhuizing zich aan. Irritant en ook nog eens onnodig duur, vinden UT'ers. Verhuizen lijkt wel een universitaire hobby, verzuchten medewerkers zo nu en dan. Dat is het niet, bezweren Nico Kloek en Chantal Hilgeholt, als facilitair accountmanagers bij het Facilitair Bedrijf belast met huisvestingsvraagstukken. Een puzzel is het wel, de ideale verdeling van de ruimte. 'Een puzzel die nooit opgelost is.'

TEKST: PAUL DE KUYPER | ILLUSTRATIE: BAS VAN DER SCHOT >

Wordt er inderdaad zoveel verhuist op de UT?

Hilgeholt: 'De laatste jaren zijn er meer verhuisbewegingen geweest. Dat klopt. De meeste daarvan komen trouwens voort uit reorganisaties en bezuinigingen. Dat was bijvoorbeeld bij de faculteit GW zo. Vakgroepen gaan dan slimmer huisvesten, bijvoorbeeld door twee mensen op één kamer te zetten. Bij EWI komt er ook een reorganisatie aan met inkrimping tot gevolg.'

Welke rol spelen jullie bij die verhuizingen?

Kloek: 'Wij houden het totaaloverzicht van waar ruimtes leegstaan of leeg komen te staan. Als afdelingen willen verhuizen kunnen ze dat bij ons aangeven. Wij denken dan mee en zoeken een oplossing. Soms willen meerdere afdelingen op dezelfde plek zitten. Verzoeken op het gebied van huisvesting brengen wij in bij het RuimteVerdeel-Overleg (RVO). Hierin zitten FB-medewerkers en

de beleidsmedewerkers Vastgoed & Huisvesting. Het RVO formuleert adviezen en legt die waar nodig voor aan het college van bestuur. Bijvoorbeeld omdat wij niet kunnen kiezen welke vakgroep belangrijker is. Het RVO geeft een advies, maar het college beslist, ook over verhuizingen waarmee niet alle betrokken afdelingen het eens zijn.' Hilgeholt: 'Begin 2012 hebben we voor de duidelijkheid een paar spelregels op papier gezet rondom huisvesting. We hadden vaak discussies met groepen die ruimtes wilden teruggeven. Dan bezuinig ik toch, zeggen ze. Maar leegstand kost de UT ook geld. In het huisvestingsbeleid staat nu dat je alleen ruimtes kunt teruggeven boven een bepaalde oppervlakte. En labs kun je helemaal niet afstoten, behalve bij een reorganisatie of als je toestemming hebt van het CvB.'

Waarom moeten vakgroepen en diensten zo vaak verkassen?

Kloek: 'We willen alle ruimte op de UT zo goed mogelijk benutten. We doen dit niet om mede-

werkers te pesten. In het ideale plaatje benutten we elke ruimte. Dat zal nooit lukken, je hebt altijd een bepaalde leegstand. Voor ons is het een puzzel om de gebouwen zo goed mogelijk in te vullen.'

Hoe groot is die leegstand op de UT?

Kloek: 'In een hotel is de ideale bezetting 65 procent. Voor ons is dat niet nodig, maar we houden altijd op een paar plekken leegstand om te kunnen manoeuvreren. Er komen vakgroepen bij, andere verdwijnen. Op dit moment staat 3000 tot 5000 vierkante meter leeg. Dat is een heel normale manoeuvreerruimte op een oppervlak van 150 duizend vierkante meter voor de hele UT.'

Hoeveel kost al dat verhuizen?

Hilgeholt: 'Je hebt grote en kleine verhuizingen; de kosten verschillen enorm. Soms moeten we een verhuisbedrijf inhuren en soms doet de interne dienst het met hulp van studenten.'

Kun je een schatting geven over de kosten op jaarbasis?

Hilgeholt: 'Nee, daar hebben wij geen inzicht in.'

Hebben medewerkers die dat kapitaalvernietiging noemen een punt?

Kloek: 'We kennen die geluiden wel, maar dat klopt niet. Natuurlijk, verhuizen kost geld, maar leegstand ook. Nu staat Citadel bijvoorbeeld grotendeels leeg doordat vakgroepen van EWI over-

Acht keer opnieuw wennen

In de vijftien jaar dat Alan Turner bij ICTS werkt, moest hij al zeven keer zijn spullen pakken om over te gaan naar een nieuwe werkplek. Eind dit jaar kan weer alles in dozen als hij van Ravelijn naar Citadel verhuist. Hij ziet er tegenop. 'Ik ben een type dat behoefte heeft aan vastigheid. Elke keer moet ik opnieuw wennen aan een nieuwe kamer. Dat duurt al gauw een kwartaal.' Hij snapt wel waarom ze naar Citadel overgaan (meer collega's bij elkaar in één gebouw), maar hij heeft lang niet altijd het nut van de verhuizingen in gezien. 'Er zal best een reden voor zijn geweest, maar die was mij niet altijd duidelijk. Ik geloof ook niet dat we voor langere tijd in Citadel blijven. Gewoon op basis van mijn ervaringen denk ik dat we daar geen vijf jaar zullen zitten.'

Stok achter de deur

De eerste keer dat onderzoeker Marianne Boenink uit de vakgroep wijsbegeerte moest verhuizen was noodgedwongen door de grote brand in Cubicus in 2002. Ze kreeg een tijdelijke werkplek en keerde later weer terug naar Cubicus. Dit voorjaar moest de vakgroep verkassen naar een andere vleugel in het gebouw. 'Dat was ingegeven door de faculteit. Mensen uit Citadel kwamen terug naar Cubicus. Het streven om vakgroepen die samenwerken dicht bij elkaar te zetten snap ik wel. Daar heb ik weinig problemen mee. Je bent aan zo'n verhuizing alleen wel altijd meer tijd kwijt dan je denkt. Aan de andere kant is het ook een goede stok achter de deur om eens goed op te ruimen. Ik ben met heel wat papierwerk minder mijn nieuwe kamer in gegaan.'

dozen

gaan naar de Zilverling en Carré. Daardoor is er in Citadel ruimte voor university college ATLAS. Dat zou eerst in gebouw A (bij Langezijds, red.) komen, maar dat kunnen we nu afbreken. Dat is dus een daadwerkelijke bezuiniging. Het is bovendien de bedoeling om Chalet af te breken, ook weer een bezuiniging. Voor de vakgroepen die daar zitten, moet alternatieve huisvesting worden gezocht.'

Hoeveel verhuizingen hebben we nog in het verschieft?

Kloek: 'Onze puzzel is nooit opgelost. Verhuizingen zullen er altijd zijn als je de huisvesting optimaal wilt regelen. De afgelopen jaren waren het er door reorganisaties en bezuinigingen wel meer. Wat zit er aan te komen? De faculteit EWI reorganiseert en vertrekt uit de Citadel. De afde-

Een op drie nog op eerste werkplek

Met een poll op onze website peilden we hoe vaak UT-medewerkers tussen de verhuisdozen zitten. Een derde van de ruime tweehonderd respondenten verhuisde nog nooit in zijn UT-carrière, maar bijna de helft van de werknemers moest minimaal twee keer zijn spullen pakken en vond een dag later zijn bureau elders. Ruim een kwart van degenen die de poll invulden verhuisde zelfs al vier keer of meer van werkplek.

ling ICTS wil een grotere concentratie rond het O&O-plein. Ze zitten nu onder andere in Spiegel, Ravelijn en Horst. Een groot gedeelte daarvan gaat naar Citadel.'

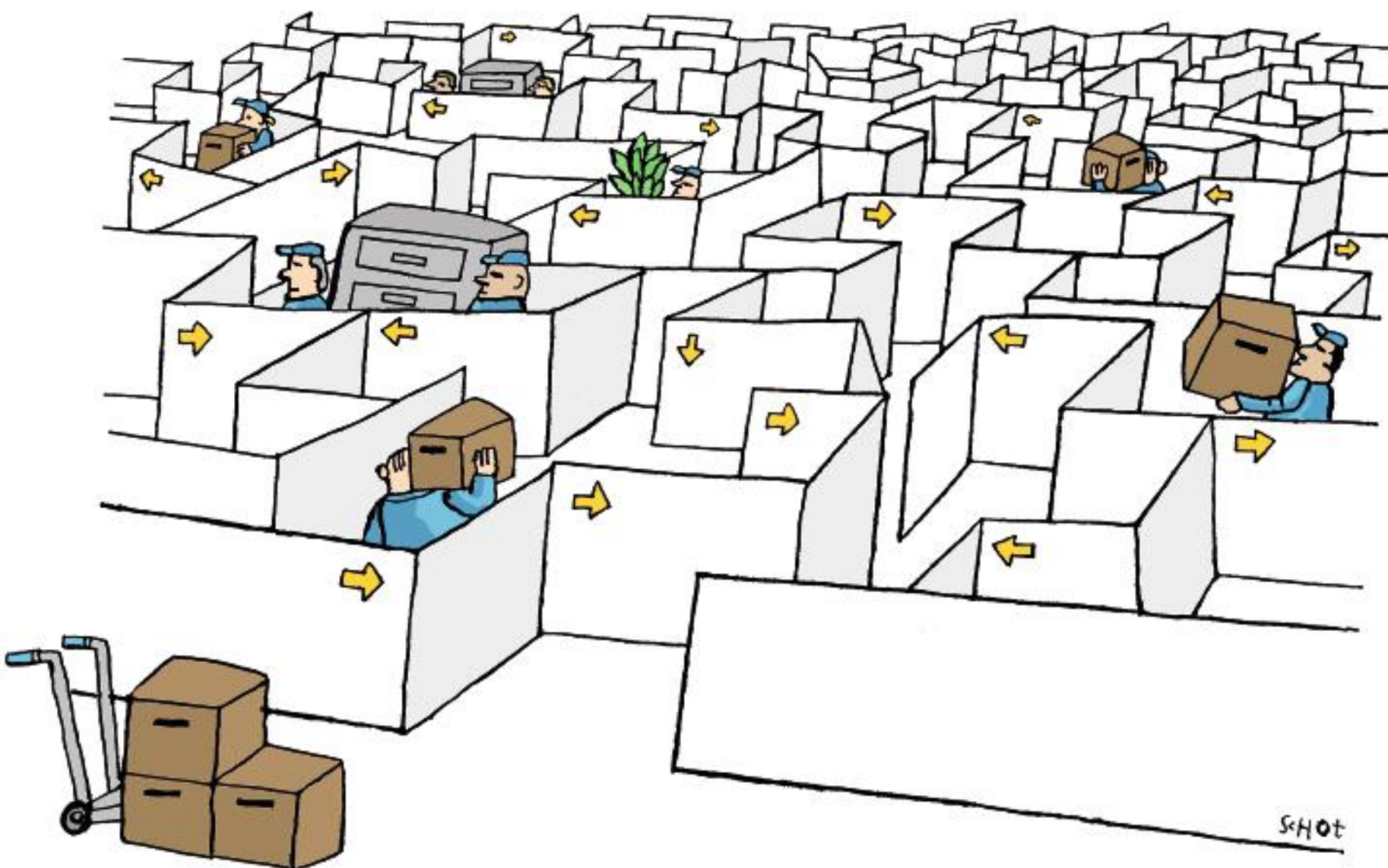
Hilgeholt: 'Daarnaast heb je kleinere verhuizingen. Een aantal onderdelen van de Bureaus Onderwijszaken wil graag bij elkaar zitten. De mogelijkheden daarvoor zijn we nog aan het onderzoeken.'

Kloek: 'En dan heb je op termijn de komst van de faculteit ITC naar de campus. Daarvoor moet

Kosten verhuisbedrijf

Hoeveel alle verhuisbewegingen de UT op jaarbasis kosten, blijkt lastig vast te stellen. Volgens de afdeling Financieel Economische Zaken (FEZ) betaalde de universiteit 51.000 euro aan een extern verhuisbedrijf in 2012. De inzet van eigen medewerkers (de interne dienst) wordt echter niet afzonderlijk geregistreerd. Ook zijn kosten voor bijvoorbeeld het verbouwen of opnieuw inrichten van kamers niet meegenomen. Wel weet FEZ dat van deze halve ton 12.000 euro betrekking heeft op verhuizingen om bestaande ruimten efficiënter te benutten en zo geld te besparen. Dat heeft geleid tot het afbreken van Gebouw A en later ook Chalet.

eerst beslist worden wat er met hun gebouw aan de Hengelosestraat gaat gebeuren, maar we weten dat die verhuizing er ooit aan zit te komen. Daar proberen we nu al rekening mee te houden. ITC past niet zomaar ergens, in totaal gaat het om 8000 vierkante meter. Ja, we hebben al wel ideeën hoe we de faculteit een plaats kunnen geven, maar dat zijn nog heel wilde ideeën, niet geschikt om al te vertellen.'

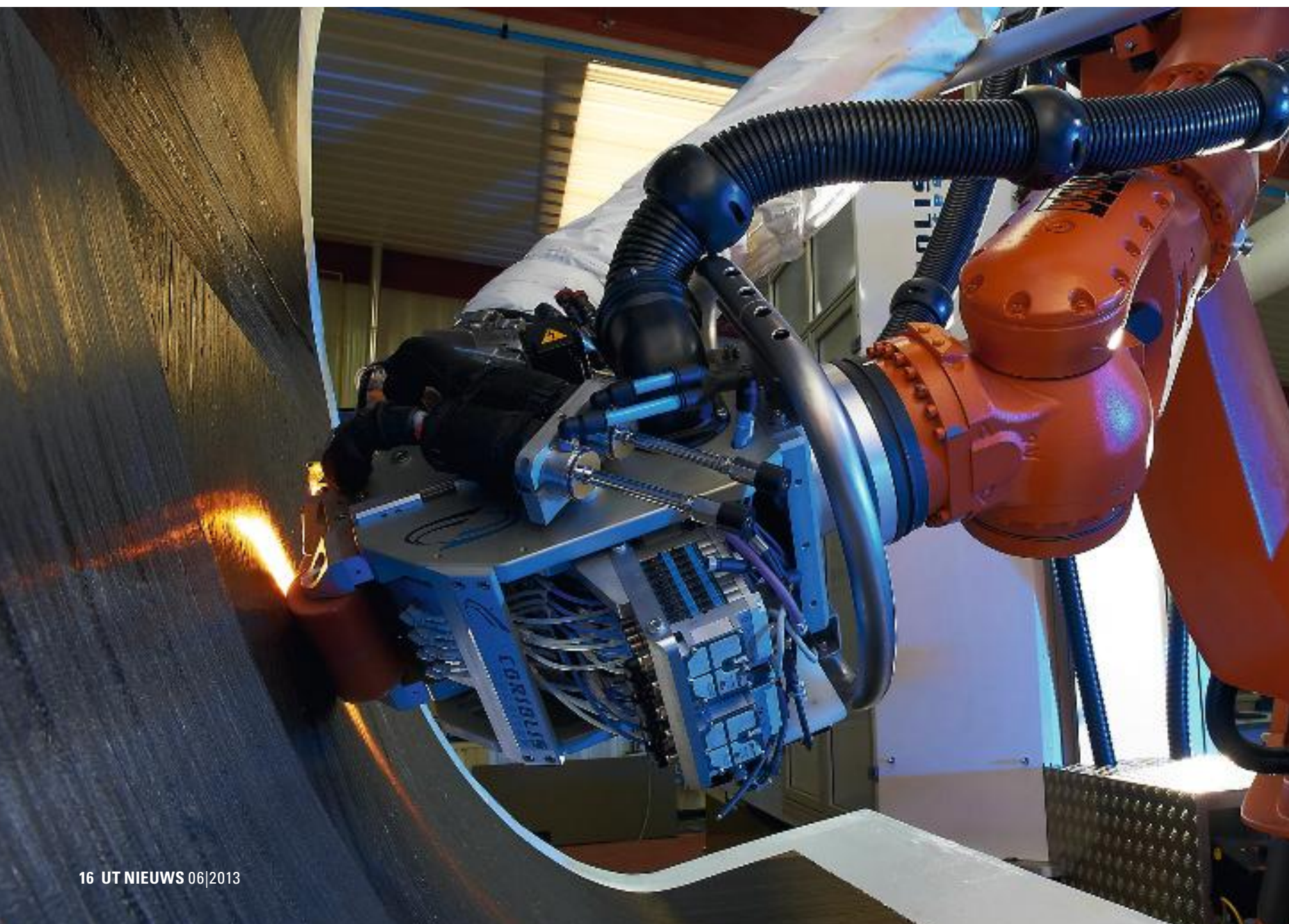
Innovaties uit het ThermoPlastic composites Research Center

Software voorspelt zwakke plek composieten

Voor de toekomst van de auto- en vliegtuigindustrie lijken thermoplastische composieten – met vezels versterkte kunststoffen – onmisbaar. Ze zijn licht, sterk, duurzaam, en snel te produceren. Dankzij nieuwe simulatiesoftware, ontwikkeld door Sebastiaan Haanappel tijdens zijn promotieonderzoek aan de UT, gaat die productie straks nog sneller. Zijn software voorspelt eventuele defecten en zwakke plekken in de composieten al voorafgaand aan het echte productieproces.

TEKST: MAUD ETMAN | FOTO: TPRC >

Een personenauto mag volgens Europese regels in 2015 nog maximaal 130 gram CO2 uitstoten per kilometer. Vijf jaar later moet die uitstoot zelfs minder zijn dan 95 gram per kilometer. 'Om dit te halen hebben we behoorlijk lichtere auto's nodig en thermoplastische composieten bieden hiervoor een oplossing', weet Remko Akkerman. Hij is UT-hoogleraar en technisch directeur van

het ThermoPlastic composites Research Center (TPRC), het onderzoekscentrum dat de UT, Boeing, Fokker en Ten Cate een jaar geleden openden met als doel meer kennis op te doen over het maken en gebruiken van thermoplastische composieten.

Deze met vezels verstevigde kunststoffen zouden wel eens essentieel kunnen zijn voor de auto-industrie, voorspelt Akkerman. Een CO₂-reductie naar 130 gram per kilometer redden de meeste fabrikanten nog wel, verwacht hij, maar om de stap naar 95 gram te maken moeten auto's van beduidend lichtere materialen worden gebouwd. De simulatiesoftware die UT-promovendus Sebastian Haanappel binnen TPRC ontwikkelde, zou autofabrikanten daarbij kunnen helpen. Die software voorspelt namelijk de defecten en zwakke plekken van thermoplastische composieten nog voorafgaand aan het echte productieproces. Dat kan een hoop tijd en geld besparen.

Unidirectionele vezels

Haanappel richtte zich voor zijn promotieonderzoek binnen TPRC specifiek op het werken met thermoplastische composieten waarin alle vezels

naast elkaar in dezelfde richting liggen. Het handige aan zulke thermoplastische composieten is dat je het materiaal simpel kunt opwarmen, persen en in de juiste vorm kunt laten uitharden. Eerder gevormde en uitgeharde thermoplastische composieten kun je met dit proces ook blijven hergebruiken, zonder dat het materiaal veel aan kwaliteit verliest. Bij het maken van een product moeten de vezels in de composiet wel precies in de goede richting blijven liggen, anders gaat dit ten koste van de duurzaamheid en kracht van het materiaal. Een fabrikant van Formule 1-wagens kan bijvoorbeeld een chassisonderdeel van een composiet met dit soort 'unidirectionele' vezels produceren. Daar is allereerst een vlakke plaat composiet voor nodig. De fabrikant kan daarvoor diverse lagen van het materiaal op elkaar smelten. Deze plaat wordt vervolgens opgewarmd met infraroodstraling en daarna in de vorm van het chassisonderdeel geperst. Maar wanneer je thermoplastische composieten op die manier vervormt, kan het materiaal gaan plooiën of scheuren waarbij vezels soms de verkeerde kant op schuiven en het chassis aan stevigheid verliest.

Haanappel wilde dit fenomeen met simulatiesoftware kunnen voorspellen, en zo dergelijke defecten in de praktijk voorkomen. Voor zijn software testte hij de thermoplastische composieten in een laboratoriumsetting die de omstandigheden van het werkelijke productieproces moesten nabootsten. De gemeten materiaaleigenschappen – bijvoorbeeld de mate van weerstand tegen het schuiven van composietlagen – gingen vervolgens in de software. René ten Thije van het softwarebedrijf AniForm, een spin-offbedrijf van de UT, heeft de onderliggende computercode geschreven. Dankzij deze samenwerking voorspelt de huidige simulatiestrategie nu ongeveer 70% van alle zwakke plekken en kreukels in een productontwerp. Samen met Ten Thije werkt Haanappel nu binnen AniForm verder aan een meer gebruiksvriendelijke vorm van het programma. 'We willen de software binnen een jaar op de markt hebben. Ondertussen geven we zelf al wel advies met behulp van ons programma aan mensen die problemen hebben met het vormen van thermoplastische composieten', vertelt Haanappel. Ook denkt hij vast aan het ontwikkelen van verdere updates: 'We willen nog meer data van variabelen tijdens het productieproces beschikbaar maken, zoals de gebruikte temperatuur.'

Twintig partners

Naast nieuwe simulatiesoftware werkt TPRC ook door aan andere vraagstukken rondom thermoplastische composieten. Dat gebeurt echter niet meer alleen met de oorspronkelijke groep

bestaande uit de UT, Boeing, Ten Cate en Fokker. TPRC heeft in korte tijd zo'n twintig partners en sponsors verzameld, waaronder organisaties als Instron, DTC en Coriolis Composites, maar ook Saxion Hogescholen en de TU Delft.

Omdat het materiaal, het productieproces en de bijbehorende apparatuur nog lang niet uitontwikkeld zijn, is het handig dat bij TPRC veel partijen onder één dak samenwerken, vertelt directeur Akkerman. 'Dan kom je veel sneller tot innovatie. We delen binnen TPRC onze vragen en expertise. En succesvol, zo lijkt het. We blijven groeien, ondanks de economische malaise.'

'TPRC is opgezet als stichting waarin alle winst terugvloeit in het onderzoek', legt Akkerman het succes uit. 'Alle leden betalen een bijdrage voor hun lidmaatschap, en binden zich daarmee voor vijf jaar aan de stichting. Op dit moment verdubbelt het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling dan ook de som van die lidmaatschappen. Zo hebben we de middelen en de tijd om met alle partners onderzoek te doen en helpen we gezamenlijk de ontwikkelingen op dit gebied vooruit.'

Net als voorheen Haanappel, werken er naast medewerkers van alle partnerbedrijven momenteel ook zes promovendi bij TPRC: één van de TU Delft en vijf van de UT. Zij werken onder meer aan het verbeteren van het 'lassen' of verbinden van stukken composiet en aan nieuwe recycletechnieken. Akkerman verwacht bovendien dat er binnenkort een promovendus aan de slag kan gaan met de nieuwste aanwinst van het lab: een Laser Assisted Tape Placement Machine. De splinternieuwe machine kan smalle tapes van een enkel laagje composiet veel accurater op elkaar plaatsen en met een laser samensmelten dan voorheen handmatig mogelijk was voor verwerking in een autoclaaf of een pers. TPRC zal in de komende periode de aansturing van de machine optimaliseren zodat ze de vezelversterkte tape ook bij hoge snelheden precies kunnen plaatsen. Akkerman: 'Bij te veel vermogen van de laser verbrandt de composiet, en bij te weinig vermogen smelten de lagen niet aan elkaar.' Vervolgens moet de machine dan de productiesnelheid van thermoplastische producten verder gaan verhogen.

Uiteindelijk leveren dit project en alle andere activiteiten van TPRC volgens Akkerman zo geleidelijk de ontbrekende kennis op waarvoor het onderzoekscentrum is opgericht: 'De duurzaamheid van het materiaal en de productiesnelheid zijn de kracht van thermoplastische composieten, maar de voordelen zijn nog niet voor alle spelers op de markt zichtbaar gemaakt. Met onze innovaties verbeteren we de kansen van dit materiaal.'

'Praat mee, toon altijd je betrokkenheid'

TEKST: DITTA OP DEN DRIES | FOTO: RIKKERT HARINK >

Werk. 'De UT is al 40 jaar mijn werkgever. Ik kwam in 1972 via een uitzendbureau binnen, met een tijdelijk contract bij de afdeling Betalingen. Die afdeling zat toen in gebouw de Spiegel. Op 15 februari 1975 kon ik de tijdelijke functie omzetten in een vaste baan als inkoopmedewerker. Ik heb in de loop der jaren nog een paar 'uitstapjes' gemaakt naar de faculteiten. Zo was ik secretaresse van de directeur van de faculteit Wiskunde en Informatica en later had ik een secretaressepost bij Elektrotechniek. In 1983 ging ik weer terug naar Inkoop en die afdeling ben ik altijd trouw gebleven. Ik hield me bezig met de technische inkoop voor onderwijs en onderzoek. Mijn werk behelsde meer dan 'een bonnetje uitschrijven'. Wetenschappers hebben materialen nodig voor hun onderzoek. Dat varieert van een spijker tot chemicaliën tot hoogwaardige apparatuur, die een miljoeneninvestering vergen. Samen met wetenschappers richtte ik de cleanroom en het nanolab in. Ik sprak mee over de aanschaf van de benodigde apparatuur en was als een kind zo blij als de apparatuur geleverd werd en ook nog werkte. De laatste tien jaar heb ik veel te maken gehad met Europese wet- en regelgeving. Het is voor het primaire proces tegenwoordig niet eenvoudig om 'zomaar' apparatuur aan te schaffen. Er zijn verplichte Europese aanbestedingen. Dat zorgt af en toe voor lastige dilemma's. Soms is het balanceren tussen eisenpakket en gunningsfactor. Maar het is

interessant werk. Ik vind de UT een fantastische werkgever. Een medewerker krijgt zoveel kansen om zich te ontplooien. Kijk alleen eens naar al die opleidingsprogramma's! Ik ben in de afgelopen 40 jaar nog geen dag met tegenzin naar het werk gegaan. Ik participeerde overal in. Ik deed aan cabaret, zat in de lustrumcommissie, het OPUT, de faculteitsraad, de dienstraat. Kritiek hebben is makkelijk, maar mijn stelling is: toon altijd je betrokkenheid. Praat mee. Dat heb ik altijd gedaan. Tot 4 februari van dit jaar. Toen werd ik ziek.'

Ziekte. 'Op 5 februari ben ik naar de huisarts gegaan omdat ik pijn in mijn zij had en wat vage klachten in de maagstreek. De arts dacht aan galstenen of een galweginfectie en stuurde me door naar het ziekenhuis. Ik kon er dezelfde dag nog naartoe voor onderzoek. Drie dokters kwamen me de uitslag brengen. Mijn lever zat vol met tumoren. Ik kreeg te horen dat er niets meer aan te doen was. Ik was opgegeven. Zes weken tot drie maand had ik nog. De levertumoren zijn uitzaaiingen van borstkanker, waar ik al tien jaar van genezen dacht te zijn.

Ik was in m'n eentje voor onderzoek naar het ziekenhuis gegaan. Op zo'n boodschap had ik niet gerekend. Galstenen dacht ik. Nou, je weet niet wat je overkomt. Ik ben toch rustig naar huis gereden en heb mijn man en mijn dochter het slechte nieuws verteld. Inmiddels heb ik twee chemokuren ondergaan. De drie maanden zijn om. Het gaat redelijk, al is er zeker sprake van achteruitgang.

Ik rommel een beetje in huis en probeer, samen met mijn man, de dag door te komen. Dat lukt. We krijgen ook veel bezoek.'

Collega's. 'Een dag nadat ik het slechte nieuws hoorde ben ik naar de UT gegaan. Ik heb het slechte nieuws met alle collega's van de afdeling gedeeld. We hebben samen gehuild, lange gesprekken gevoerd. Het was een warm bad. Ik voelde saamhorigheid en liefde op de UT. Dat heeft me gesterkt. Nu nog. Er is heel regelmatig contact. Wekelijks komen om de beurt twee andere collega's bij me op bezoek. Op mijn kast staan zeker 150 kaartjes, met mooie teksten. Men zegt weleens: de UT is een log instituut. Afstandelijk. Uit het oog, uit het hart. Ik weet nu dat dat niet zo is. Mijn directe leidinggevende, Geert-Jan Westhof, verdient een pluim. Hij is zeer betrokken. Tot mijn verbazing krijg ik ook brieven en kaarten van alle oude chefs waarmee ik gewerkt heb, terwijl ze allang met pensioen zijn. Heel bijzonder allemaal. Ik heb collega's door mijn ziekte van een andere kant leren kennen. Ik ben blij dat ik dit op deze plek in het UT Nieuws kan zeggen.'

Levensende. 'Alles rond mijn uitvaart is inmiddels geregeld. Ik ben nu eenmaal van nature een regelaar. De rouwadvertentie ligt klaar. De bloemen en de foto op de kist zijn uitgezocht. De muziek is gekozen. Dat was wel lastig hoor! Muziek kan me troosten, maar ook ontzettend laten huilen. Die klanken van Carel Kraayenhof, die komen rechtstreeks bij me binnen. Ik heb ook een afscheidsbrief geschreven, die bij mijn uitvaart wordt voorgelezen. Afscheid nemen is zwaar. Mijn grootste verdriet is dat ik mensen moet achterlaten. Mijn man, mijn dochter van 30, vriendinnen. Troost uit een geloof halen kan ik niet. Ik ben overtuigd aanhanger van Darwin. Na de dood is er niets. Al zeggen we als vriendinnen onderling weleens gekscherend: 'we zien elkaar later weer terug in het café hier om de hoek'. Nee...ik haal mijn troost uit de mensen die nu om me heen staan. En uit de herinneringen van de vele mooie dingen die me in dit leven zijn overkomen.'

Wie is Deanne van der Vegte?

NAAM:	Deanne van der Vegte
FUNCTIE:	Contractmanager Inkoop (FB)
GEBOREN:	09-04-1951
OPLEIDING:	HBS in Enschede, daarna hbo aanbesteden in Utrecht
WOONT:	In Enschede
TELEVISIE:	Documentaires in de breedste zin des woord, afsluiten met Pauw en Witteman.
FILM:	Schindler's list
BOEK:	Helemaal verknocht aan Karin Slaughter.

Summertime.....

Daar is ie dan....de zomer. De ramen kunnen wijd open, de zitbanken naar buiten. En meteen is daar het dilemma. Zwembroek aan? Het terras op? Wel studeren of niet studeren?

De zomervakantie mag dan binnen handbereik zijn, hier en daar moet er nog wel een beetje kennis naar binnen gepompt worden.

Het duo dat onze fotograaf voor zijn lens trof, is verdeeld. De student op de zwarte bank probeert nog wat te studeren in de openlucht. De student op de blauwe bank heeft besloten zich helemaal over te geven aan het zomergevoel. Lekker languit, ogen dicht en de ventilator op de hoogste stand. Hoe mooi kan het leven zijn?

UT Nieuws wenst iedereen een hele fijne zomer!

Foto: Rikkert Harink

Moeten de faculteiten GW en MB wel of niet fuseren?

Governance en de menselijke maat

Waar gaan we met GW en MB naartoe en waarom? Dit is de kortst mogelijke samenvatting van de uitkomst van de inspraakbijeenkomst voor medewerkers in december 2012. Deze bijeenkomst werd georganiseerd door de commissie-Klandermans, ook wel gamma-commissie genoemd, in samenwerking met de faculteitsraden van GW en MB. Dat de faculteitsraden, als vertegenwoordiging van de medewerkers, betrokken werden in dit proces is een positieve ontwikkeling. Maar hoewel een aantal belangrijke punten - over onder andere financiering, de blik naar buiten en alternatieve loopbaanpaden - in het eindrapport werden gemaakt, bleef de vraag naar het waarom van de fusie onbeantwoord.

TEKST: MICHEL EHRENHARD | FOTO: GIJS VAN OUWERKERK >

Een reden hiervoor kan het aloude adagium 'structuur volgt strategie' zijn. De afgelopen periode is vooral zeer veel aandacht uitgegaan naar de 'governance' van de universiteit, wat neerkomt op het besturingsmodel en dan vooral de organisatiestructuur. Enkele malen werd hiertoe ook de organisatiestructuur van een aantal Amerikaanse topinstituten aangehaald. Volgens het 'structuur volgt strategie'-adagium moet echter eerst de strategie - wat willen we doen - bepaald worden om daarop de structuur - hoe gaan we het doen - in te richten. Kortom, als we de omgekeerde weg bewandelen, zal hoe we iets doen bepalen wat we doen.

Een voorbeeld: het UT-tenuretrackbeleid. In essentie belooft het tenuretrackbeleid mensen die aan bepaalde prestatie-eisen voldoen met promotie: ofwel een hogere functie en meer inkomen. Deze prestatie-eisen zijn op de UT vooral individueel en zoveel mogelijk kwantitatief: waarschijnlijk beïnvloed door het principe van 'meten is weten'. Dit past in een maatschappelijke trend van zogenaamd evidence-based management en daarmee kwantitatieve sturing op prestatie: aantallen publicaties en impact factors. Minder

bekend dan 'meten is weten' is dat in de psychologie het stellen van dit soort prestatiedoelen alleen een positief effect heeft bij hoger opgeleiden wanneer ze gecombineerd worden met leerdoelen. Tevens is uit de managementliteratuur bekend dat men krijgt waarop men stuurde. Dat lijkt positief, maar in de praktijk heeft dit gevolgen die ook wel bekend staan als perverse effecten. Ten eerste, de zesjes-cultuur voor wetenschappers: ofwel niet die ene baanbrekende publicatie, maar zogenaamde 'slice-and-dice' - in kleine stukjes gehakte publicaties die voldoende zijn voor de volgende carrièrestap. Ten tweede, doelverschuiving: niet het naar eigen inzicht uitvoeren van excellent onderzoek of onderwijs, maar het afvinken van de opgelegde prestatie-eisen. Ten derde, volgens de organisatiegedragliteratuur zijn het juist vaak de toppresteerders die zaken oppakken buiten hun taakomschrijving en daarmee een hele afdeling naar een hoger plan tillen. Hoe lang zou het duren voor zulke toppresteerders onder publicatie- en acquisitiedruk en een toenemende onderwijslast eieren voor hun geld kiezen en de afdeling de afdeling laten? Ook Anne Flierman heeft recentelijk gewezen op de naar zijn mening verregaande individualisering op de UT. Niet geheel toevallig maak ik in dit voorbeeld ge-

bruik van een aantal disciplines op het snijvlak van de faculteiten GW en MB. Inhoudelijk passen beide faculteiten dan ook prima bij elkaar en kunnen zij elkaar op een aantal terreinen versterken. De vraag blijft echter of een fusie hiervoor noodzakelijk is, of dat mensen elkaar zo ook wel opzoeken. Of negatiever geformuleerd, als mensen elkaar nu niet opzoeken, waarom zouden ze dat na een fusie wel doen? Het antwoord op deze vraag ligt in de strategie, niet in de structuur. Niet alleen de strategie van de universiteit of de faculteiten, maar ook van vakgroepen en ook van individuele medewerkers. Kortom, voor het bepalen van de strategie zijn we op allerlei manieren en niveaus van elkaar afhankelijk: de universiteit is een gemeenschap. De menselijke maat is dan ook essentieel voor het succes. De kernvraag om tot een gezamenlijke strategie te komen, is dan ook 'Wat bindt ons?' Als deze vraag voor GW en MB niet te beantwoorden is, heeft een fusie weinig zin

Toegevoegde waarde creëren

Met een antwoord op deze vraag zijn we er echter nog niet. De vervolgvraag is hoe wij als gemeenschap ons (kunnen) onderscheiden op zowel nationaal als internationaal niveau. Aangezien we zeker niet de grootste zijn, is de vraag welke niche ons het meeste succes zal brengen. En daaraan gerelateerd: hoe creëren we de grootste toegevoegde waarde voor onze belanghebbenden? Het

spreekt voor zich dat ook (oud)studenten en externe organisaties hier een belangrijke rol in spelen. Alleen dan, als duidelijk is wat we willen doen en of daar behoefte aan is, kan gekeken worden welke exacte structuur daar het beste in faciliteert en of een fusie zinvol is. Wel kunnen alvast de contouren van een benodigde structuur geschetst worden. Waar prestatiedoelen samenhangen met standaardisatie van uitkomsten, hangen leerdoelen samen met standaardisatie van vaardigheden. Simpel gezegd, wat kwaliteit is, wordt primair bepaald door gelijken in het vakgebied. Pas dan is sprake van een gemeenschap van professionals. Dat hier concrete prestatiedoelen aan hangen is een goede basis voor discussie, maar daar moet geen afrekening op plaatsvinden om de eerder genoemde perverse effecten. Soortgelijke perverse effecten zijn ook te vinden in de financiële sturing: sommige groepen hebben jaar na jaar overschotten, maar als ze in een reorganisatiejaar een tekort hebben, zijn ze aan de beurt. Dezelfde perverse effecten zien we bij reorganisaties: gekeken wordt naar fte's in plaats van kosten waardoor niet het besparen van geld, maar het halen van een norm centraal komt te staan. Om nog maar te zwijgen over de gevolgen van de verminderde dienstverlening. 'Do more with less' is vaak de insteek van reorganisaties in de publieke sector, maar dit wordt zelden gerealiseerd.

'Wat kan ik voor je doen?'

Samenvattend zijn allerlei voor- en nadelen van verschillende ontwerpcriteria te bedenken, maar het daadwerkelijke presteren van een organisatie wordt vooral bepaald door de mensen die het werk doen. Zoals één van mijn favoriete citaten over organiseren luidt: 'bureaucracy turns the timid into cowards, and the bold into outlaws'. Ofwel, met structuren kun je mensen deels beheersen, maar uiteindelijk bereik je daar niet de gewenste resultaten mee. Dus, nadat een strategie bepaald is, moet de nadruk liggen op hoe de organisatie in te richten zodat onderzoekers, docenten en studenten optimaal gefaciliteerd worden door de ondersteuning (dat is inclusief management) in hun presteren. Een voormalig secretaris-generaal van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen gaf een goed voorbeeld van zulk dienend leiderschap door een poster op zijn kamer te hangen met daarop de tekst: 'Wat kan ik voor je doen?' Wie volgt?

Wilt u reageren of misschien kan ik wat voor u doen: m.l.ehrenhard@utwente.nl |

Auteur is voorzitter van de faculteitsraad van de faculteit Management & Bestuur.

Leren communiceren

De meeste mensen zijn redelijk. Dat betekent onder meer dat de meeste mensen er begrip voor kunnen opbrengen als er iets besloten wordt waar ze het niet mee eens zijn, maar dat wel degelijk beredeneerd is. Een voorbeeld waar dit helemaal misgaat is het afschaffen van koffie bij de tentamens. In mijn column van maart vertelde ik al dat ik gehoord had dat het gewaardeerde kopje koffie (of thee) tijdens de tentamens afgeschafd zou worden om zestigduizend euro te besparen. Eind mei kwamen de mailtjes van de tentamenbureau's, geen koffie meer. Maar wat er nou precies aan de hand was? Joost mag het weten. De tekst van het mailtje was zo rampzalig dat de oude Steehouder overweegt met terugwerkende kracht alle banden met de UT te verbreken. Samengevat was de redenering in het mailtje als volgt: ((Bij tentamens wordt koffie uitgeschonken) en (de wijze waarop verschilt per locatie*)) dus ((vanaf kwartiel 4 wordt er geen koffie meer uitgeschonken) en (je mag nu wel water meenemen)).

In zijn eerstejaarscolleges over logica kan Brinksma dit als schoolvoorbeeld voor 'non sequitur' gebruiken. De conclusies volgen niet uit de premissen. Zeggen ze nou serieus dat het feit dat er op verschillende wijzen uitgeserveerd wordt de reden is om ermee te stoppen? Water mocht toch al? En: speelt geld misschien ook een rol? De universiteitsraad besloot navraag te doen, het antwoord stemt tot treurnis. In het stuk 'UR 13-118' (utwente.nl/uraad) bevestigt het CvB daadwerkelijk dat het verschil in uitserveren de reden is tot afschaffing van de koffie. Hoewel het CvB er niet in slaagt te motiveren wáárom, hebben ze de wens 'de willekeurigheid in de koffieverstrekking' tegen te gaan. Blijkbaar is dat probleem vervolgens zo complex dat de enige oplossing is er dan maar helemaal mee te stoppen. Het kostenaspect is volgens het document secundair.

In dezelfde universiteitsraadsvergadering waar deze vragen gesteld werden, werd een motie van treurnis richting het CvB aangenomen. Dit koffie-echec illustreert de treurnis van de universiteitsraad. De redelijke raadsleden worden door de redelijk (geachte) CvB'ers (herhaaldelijk) geconfronteerd met zulke wanstaltigheden dat je gaat twijfelen. Worden er overwegingen achtergehouden (toch bezuinigen?) of is het CvB onredelijk? Wederom een voorbeeld voor het logica-college: Tertium non datur.

*Waarbij hoofdtentamenlocatie Sportcentrum nog wordt vergeten ook.

Beer Sijpesteijn is student philosophy of science, technology & society.

Reageren? www.utnieuws.nl

Dispuut Boght viert vijfde lustrum met autorally

Een clubje kwajongens in oldtimers door Twente

'Boght!', klinkt het proostend op het zonnige terras van restaurant Bolsch in het Twentse Vasse. Gekleed in blauwe polo of blouse en voorzien van bordeauxrode das heffen zo'n 25 heren van het gelijknamige studentengenootschap hun glas. Het mannendispuut bestaat op deze zaterdag in juni precies 25 jaar en dat wordt in stijl gevierd met een heuse oldtimerrally.

TEKST: SANDRA POOL | FOTO'S: GIJS VAN OUWERKERK >

Op de parkeerplaats van eetcafé Bosch in Vasse staan de deelnemende oldtimers op een rij. Een donkergroene Jaguar, een glimmende Donkervoort en een zilvergrijze Austin-Healey. Stuk voor stuk gelikte bolides om het Twentse land mee te verkennen.

De trotse eigenaren verzamelden zich een paar uur eerder in Deventer bij de McDonald's langs de A1, het vertrekpunt van de rally. Terwijl de deelnemers een voor een binnendruppelen, halen Maarten Mes en Robert Bakker, beiden afgestudeerd bij elektrotechniek, warme herinneringen

op uit die goede oude studententijd. 'We waren wel een ruig dispuut', lacht Bakker. 'Maarten en ik werden een jaar na de oprichting lid.' Mes: 'De groep bestond uit technenuten. Ze waren allemaal recht door zee.' Bakker: 'Niet van dat bestuurskundegedoe met veel blabla en weinig daden. Het was eerder andersom. Organisatorisch ging er vaak van alles mis.' Mes: 'Maar ja, dat hoorde er een beetje bij. In die beginjaren zijn er ook regels ingesteld. Ofwel mores. Wat we uitkraamden kon soms écht niet. Dat is aan banden gelegd.' Bakker glimlacht: 'Ja, we waren een clubje kwajongens vol kattenkwaad. Ik weet nog goed dat we op lustrumreis gingen. Het vliegtuig was nog niet

vertrokken of de eerste stoel had het al begeven. Meestal wordt er wel iets gesloopt of gaat er iets kapot.'

Het studentengenootschap is in 1988 opgericht als de technische tegenhanger van de meer bestuurskundeclubjes zoals Cnødde en Yunop-hiat. De huidige voorzitter Sander Smink, student technische natuurkunde, heeft zijn huiswerk op orde en vertelt erover. 'Je hebt bij ons soms een dikke huid nodig, want we zeggen waar het op staat. Dat wordt ook gewaardeerd. Net als het hebben van een mening en die uitdragen. Dat hebben we liever dan iemand die niks vindt en niets zegt.' Tom van Daltsen, student technische natuurkunde, vult aan: 'Boght is tegendraads. We gaan de andere kant op. Kijk maar naar ons logo.' Op de meegenomen vlag prijkt een voorrangsbord met daarop een zwart gekrulde pijl. Die krul, verzekeren de studenten, komt regelmatig terug. 'Kijk', hier op mijn das', laat Pjotr Kerssens, student werktuigbouwkunde, zien. 'Maar ook tijdens het borrelen in ons vaste honk De Beiaard, hartje Enschede', vervolgt Van Daltsen. 'Dat doen we op dinsdagavond tussen negen en elf. Dan gelden de mores, de ongeschreven regels, zoals het niet zeggen van bepaalde woorden. Wie toch de fout in gaat, is de klos.' Voorzitter Smink: 'We hebben een glas in de vorm van een hoorn. Daar moet uitgedronken worden, maar eerst moet diegene een krul trekken: een bocht maken met het glas en vervolgens moet de 'hoorn' in één keer leeg. Een gemakkelijk iets.' Op de vraag of ze dat alle vier al eens hebben gedaan, wordt hartelijk gelachen. 'Uiteraard', klinkt het in koor.

Alle mistappen en overtredingen komen in het grote presesboekje. Smink: 'Zo wordt duidelijk wie aan het einde van het jaar de meest ongepaste Boght-man is.' Van Daltsen gekscherend: 'En ik was het niet.' De anderen lachen. De mores, de inauguratie, het elkaar de gek aansteken; het hoort er allemaal bij. Boght zoekt het hele jaar door nieuwe leden. Het totaal aantal staat op 94

en dit jaar zijn er zo'n tien studenten actief. 'Wat maakt iemand een Boght-man?' Aan het woord is werktuigbouwkundestudent Matthijs Roelofs. 'We zoeken mensen die ons vormen en iets toevoegen aan de groep. Een andere goede pijler is je af te vragen of je met een kandidaat-lid een hele avond kunt doorbrengen aan de bar. Dat zegt vaak genoeg of iemand wel of niet bij ons past.'

Dwaalspel

Smink roept de groep bij elkaar. Het is tijd voor het echte rallywerk, maar eerst laat Maarten Mes een paar belangstellenden onder de motorkap van zijn Austin-Healey kijken. Mes voorziet van uitleg. 'De wagen is 59 jaar oud en met veel liefde helemaal opgeknapt door een Healey-fan. Alles is op maat gemaakt. Het motorblok is nog origineel. De oldtimer is een lichtgewicht en was in de jaren zestig en zeventig uitermate geschikt voor autorally's. En nog steeds', zegt Mes. 'Maar ik vind 'm iets te mooi om mee door de bochten te scheuren.'

De kap gaat weer dicht en een half uur later dan gepland gaat de wedstrijd na de nodige uitleg van start. We stappen aan boord van een donkergroene Jaguar Sovereign serie 2. Eigenaar is Kees Staal, alumnus technische bedrijfskunde. Co-driver is bestuurskunde-alumnus Mitchel van Balen. Beide heren wonen en werken in Brussel en zijn geen bèta's zoals het gros. 'Eigenlijk hebben we alles wel', roept Teun Plegt, afgestudeerd bij werktuigbouwkunde, vanaf de achterbank. 'Alleen psychologie volgens mij niet. Het gaat erom of de persoon bij de groep past. De studieachtergrond is niet bepalend.' Kees Staal lacht: 'We hadden wel moeite om Mitchel te adopteren hoor. Maar ook dat is allemaal goed gekomen.' De toon is gezet. Co-driver Mitchel laat zich niet van zijn stuk brengen en pakt de route erbij. Veel pijtjes, opdrachten, foto's, vragen en inside-informatie zijn nodig om de juiste kant op te gaan. Het is puzzelen geblazen. De een weet het beter dan de ander. Gelukkig komt de bestuurder steeds weer terug bij de kern: gaan we nog goed? De vraag wordt met een hoop getwijfel beantwoord. Niet dus.

De Jaguar rijdt twee keer de IJsselbrug over. Mitchel: 'Kun je kijken waar de Herman Boerhaavelaan is?' Teun zoekt op. Lange leve de smartphone. 'We zitten redelijk in de buurt. Na deze kruising de eerste weg links.' Staal: 'Oh, de eerste? Gemist dus.' Rechtvaardigt: 'Ik sla meestal wat groter af met deze wagen. Gaan we nog goed?' De rally ontpopt zich in een groot dwaalspel. Onderweg wijst een local de weg en zitten de Boght-mannen weer op het goede spoor. Achter de 'jag' rijdt steevast de Donkervoort met WB-alumnus Pim Warntjes achter het stuur en Bonne van der Veen, alumnus bestuurskunde, als bijrijder. 'Een mooi duo', lacht Staal terwijl hij een glimp in de achteruitkijkspiegel werpt. 'De kleinste en langste van het stel! Tja, sommige Boght-mannen zijn al heel vroeg in de midlifecrisis, 'zegt hij smalend over de oldtimers. Bonne krijgt trouwens echt een hernia in die wagen.' Hoewel Mitchel en Kees beiden geen techneuten zijn, voelen ze zich thuis bij de bèta's. Staal: 'Het zijn mannen die het hoogste woord willen voeren in een groep. Er is redelijk veel verband. Ook tus-

sen alle jaren. En men zoekt elkaar op, ook buiten Boght-activiteiten.' Teun haakt aan. 'Ik ben met vijf anderen aan het trainen voor La Marmotte, een wielervedstrijd in juli in de Franse Alpen. Het is echt een extreme tocht van 170 kilometer met vijfduizend klimmeters. Dat is echt veel.' Staal: 'Teun is vandaag de meest fitte Boght-man. Wie wil er nog een stukje harde worst? Door mijn broer geschoten. Hij gaat altijd op jacht.'

Jongensdroom

En zo keuvelt het gezellig voort in de groene bolide. De Donkervoort is er flauw van en racet in ras tempo voorbij. Even flink het gaspedaal indrukken. Bij een brug ontmoeten de mannen elkaar weer. Pim Warntjes stapt uit de Donkervoort. Hij heeft 'm sinds 2002. 'Ik heb vroeger bij een garage gewerkt waar men handelde in Donkervoorts. Nu heb ik er zelf een. Rijden doen we af en toe in het weekend. We hebben er vooral veel lol mee.' Bonne is inmiddels ook uitgestapt. 'Poehee, dit is een heel andere beleving van rijden, zeg!' Staal: 'Was het nodig om zo hard te gaan?' Warntjes: 'Jullie zijn zó langzaam! Mijn auto slaat bijna af als ik achter jullie aan tuf. En hij stinkt, joh!' Staal lacht: 'En de oliedruppels vliegen zeker naar binnen?' De Jaguar is een jongensdroom voor Kees Staal.

'Als jonge jongen heb ik er eens ingezeten en ik dacht: later als ik groot ben...' Staal heeft de wagen inmiddels drie jaar. Voor de liefhebbers: het gaat om een zes cilinder, 200 pk en een inhoud van 4,2 liter. 'En de leren bekleding is onlangs opnieuw aangebracht', vertelt Staal.

Een QR-code wijst de weg naar de lunchlocatie. Restaurant Bolsch in Vasse. De maag knort en de kelen zijn toe aan de nodige verfrissing. Eenmaal aangekomen op het terras is het eerste rondje een welkome verkoeling. 'Boght!', klinkt het en de eerste slokken bier gaan achterover. |

UT-bestuurders spreken over het bundelen van leerstoelen

Versnippering aanpakken

Als basis voor al het onderwijs en onderzoek aan de UT zijn de leerstoelen van groot belang. Er dreigt echter versnippering en als financiële eenheid is de leerstoel niet sterk genoeg om zelfstandig klappen op te vangen. Het college van bestuur, decanen en wetenschappelijk directeuren denken na over departementsvorming. De 160 leerstoelen worden in hun plannen samengebracht in 30 à 40 clusters.

TEKST: PAUL DE KUYPER | FOTO: GIJS VAN OUWERKERK >

De kans dat de leerstoel als kleinste eenheid in 2015 nog bestaat lijkt klein. Momenteel discussiëren het college van bestuur, de decanen en de wetenschappelijke directeuren over een andere organisatie van de universiteit. Niets ligt nog vast, benadrukt rector Ed Brinksma, maar de bestuurders hebben een voorkeur voor departementsvorming, hoe lelijk ze dat woord zelf ook vinden. 'We hebben nog geen betere naam', aldus de rector, die ook spreekt van 'leerstoelconsortia' en 'kennisgebieden'.

Hoe die clusters van leerstoelen eruit komen te zien, is momenteel nog onderwerp van discussie. De voor- en nadelen worden nog onderzocht. Brinksma verwacht dat de 160 leerstoelen worden gebundeld in 30 tot 40 departementen die

'inhoudelijke samenhang' vertonen. Na de zomer hoopt de rector de richtlijnen voor departementsvorming te presenteren aan de faculteiten. Anderhalf jaar later, begin 2015, kunnen die departementen dan een feit zijn. Het moeten lichtgewicht eenheden worden, het is niet de bedoeling dat er een zware managementlaag bijkomt, verzekert de rector.

Wel al duidelijk is waarom het college deze organisatieverandering graag ziet. Volgens Brinksma zijn leerstoelen weliswaar de 'bouwstenen van het primaire proces' (onderzoek en onderwijs), ze zijn als eenheid te klein om financiële zekerheid te bieden. 'We hebben te maken met grote fluctuaties in eerste-, tweede- en derdegeldstroom. De vraag is of leerstoelen financieel robuust genoeg zijn. Als je grotere eenheden vormt, kun je een tegenvaller bij de

ene leerstoel compenseren met een meevaller van de andere.'

Dat vraagt een zekere mate van solidariteit van leerstoelhouders. Een succesvolle groep zal het immers niet leuk vinden als een deel van het geworven onderzoeksgeld gebruikt moet worden om een gat bij collega's te dichten. 'Dat snap ik vanuit het standpunt van de individuele leerstoel', reageert Brinksma. 'Als alle leerstoelen in zo'n positie zouden zitten dan hoefden we deze discussie niet te voeren. Ieder voor zich is niet de oplossing. De vraag luidt: waar ligt het evenwicht? Als een groep tijdelijk minder middelen heeft, hoeft dat niets te maken te hebben met kwaliteit. Bovendien kan zo'n leerstoelen op de lange termijn van strategisch belang zijn voor de UT.'

Grenscorrecties

Behalve een financieel is er ook een inhoudelijk argument. Volgens de rector is de UT voor de buitenwereld te versnipperd. Zowel voor studenten als voor subsidieverstrekkers. 'Al die verschillende leerstoelen maken het moeilijk studenten aan te trekken voor de master. Voor onze eigen studenten maakt het niet zoveel uit, maar studenten uit Latijns-Amerika of China verdwalen in onze onderzoeksgebieden.'

Ook accreditatiecommissies en subsidieverleners (onder andere de Europese Commissie) dreigen door de leerstoelbomen het onderzoeksbos niet meer te zien. Zij beoordelen universiteiten daarom steeds vaker op samenhangende programma's die de leerstoelen overstijgen. Brinksma: 'Ook daarom is het belangrijk dat wij laten zien op welke kennisgebieden onze kracht ligt.'

Aangezien departementen kunnen bestaan uit leerstoelen van verschillende faculteiten, is het niet ondenkbaar dat de clustering nieuw licht werpt op een mogelijke fusie tussen de bètafaculteiten. Brinksma neemt echter het fusiewoord liever niet in de mond. 'Departementsvorming kan wel informatie opleveren over, laten we zeggen, grenscorrecties tussen faculteiten. En de meest vergaande vorm van grenscorrectie is fusie. Dat is echter niet de insteek van deze organisatieverandering. Voorop staat dat we met grotere eenheden ons naar de buitenwereld beter kunnen profileren en intern makkelijker kunnen inspelen op financiële fluctuaties.'

UT-docent Niels Baas twee maanden op avontuur in Ghana

‘Rijst met gestampte mais en pindasoep’

In Ghana maakte Niels Baas afgelopen zomervakantie kennis met de inwoners van Larabanga, een dorp in het noorden van Ghana, op achthonderd kilometer van de hoofdstad Accra. De ontmoeting krijgt deze zomer een vervolg. De jonge docent communicatiewetenschap gaat namelijk voor twee maanden terug om het dorp te helpen op onderwijsgebied. Woensdag 10 juli vertrekt hij.

TEKST: SANDRA POOL | FOTO: ARJAN REEF >

Wie in Afrika wil helpen, heeft natuurlijk een potje geld nodig. Dus stapt Niels Baas op deze dinsdagmiddag vrolijk met zijn geldbox onder de arm het Theatercafé binnen. ‘De doos staat op mijn kamer’, verklaart hij. ‘Iedereen die wat wil geven, doneert hierin of maakt via de bank een bedrag over. Ik zit nu op een kleine vierhonderd euro. Mijn doel is duizend euro. Dat zou geweldig zijn.’

Op de box is de Ghanese vlag geplakt en wat foto’s. Op één ervan staat een grote horde kinderen. ‘Als je ergens gaat staan en je pakt je camera, dan is dit de setting’, zegt de docent en hij wijst op de vele kinderen om hem heen. ‘De drie jongens op de achtergrond, waaronder Adi, runnen een school. Nou ja, school’, nuanceert Baas. ‘Er wordt buiten onder een boom lesgegeven.’

Hij vertelt dat kinderen zonder ouders en kinderen uit arme gezinnen er onderwijs krijgen. ‘Engels en wiskunde. En er wordt voor hen gezorgd. Ze krijgen eten en drinken en hebben er een slaapplek.’ Het is een erg mooi initiatief, vindt Baas. ‘Het spreekt mij enorm aan. Het voelt goed. En ik hou wel van een beetje avontuur. Het is een mooie kans.’ Lacht: ‘Voor je het weet zit je vast in de Nederlandse structuur.’ De docent vertelt dat de inwoners behoefte hebben aan kennis. ‘Mijn doel is om een begin te maken met de school en ik help ze met het in orde maken van officiële documenten zodat

het initiatief de status van een ontwikkelingsproject krijgt. Dat maakt het voor anderen die in de toekomst ook aan dit project willen werken eenvoudiger om een visum te krijgen.’

De reis die hij afgelopen zomer samen met zijn familie aflegde, maakte diepe indruk op Niels Baas. ‘Ghana is echt een superarm land. Er staan van die uit de klei opgetrokken huisjes, het strand wordt massaal als toilet gebruikt, kinderen slapen in kleine huisje midden op de markt waar het geroezemoes nog tot diep in de nacht doorgaat en langs de straat bieden kooplieden gebraden muskusrat aan. Het is Afrika op z’n puurst.’

Nepbeeld

Het avontuur veranderde Baas’ visie op de wereld. ‘Wij hebben best een nepbeeld van wat de wereld is. We maken ons druk om van alles en nog wat, we beseffen niet meer dat we in feite afhankelijk zijn van de natuur.’ Iets wat in Larabanga nog wel het geval is. ‘Het dorp is zelfvoorzienend. Er is een ruilhandel gaande en dat werkt. Je moet niks. Er zijn geen regels. Dat vrije is heel lekker. Die levensstijl past goed bij me. Ik hou niet zo van regeltjes.’

Vervolgt: ‘En de mensen zijn heel erg vriendelijk. Je voelt je enorm welkom en het kleine beetje eten dat ze hebben, wordt met je gedeeld.’ De docent vertelt dat er inderdaad van je verwacht wordt dat je mee-eet. ‘Het is vooral rijst, gestampte mais en pindasoep, een Ghanese specialiteit. Verder staat er kip, vis en geit op het menu. Met

bot en al. Dat is even wennen. Als ik het echt niet zie zitten om te eten, zeg ik dat ik last van mijn buik heb. Eten weigeren kán simpelweg niet. Dat begrijpen ze niet.'

'Ik voel me soms net een disneypoppetje'

In de buurt van het dorp ligt een nationaal park. 'Dat trekt toeristen aan. Ze verkopen er hamburgers en friet', lacht Baas. 'Tijdens mijn verblijf

overnacht ik daar een paar keer in een hotel.' De goedlachse Baas heeft als obroni, wat witte betekent, namelijk een aparte status in het dorp. 'Ik voel me soms net een disneypoppetje. De kinderen hangen heel erg aan je en ze willen allemaal je hand vasthouden. Een heel bijzondere ervaring, maar het maakte me ook bewust van mijn huidskleur.'

Slavenkasteel

Datzelfde gevoel kreeg hij bij de plaats Cape Coast, in het zuiden van Ghana. 'Daar is een zogeheten slavenkasteel. Als je er rondloopt, wordt

de impact van het kolonialisme en de slavenhandel duidelijk. Vanaf het kasteel gingen de slaven aan boord en keerden nooit meer terug. Als je dat ziet, word je nederig als blanke.'

Terug naar het onderwijsproject. Om geld in te zamelen, wil Baas nog collecteren in zijn kerk en lege flessen inzamelen. 'Verder pak ik mijn koffer zo slim mogelijk in. Wat mee kan, kan mee. Voor de kinderen gaan er in elk geval ballonnen mee. Succes gegarandeerd!'

Wie Baas wil helpen kan doneren op 150773889 (graag Ghana erbij vermelden). |

Jos Wennink ontwikkelde een kraakbeenherstellende hydrogel

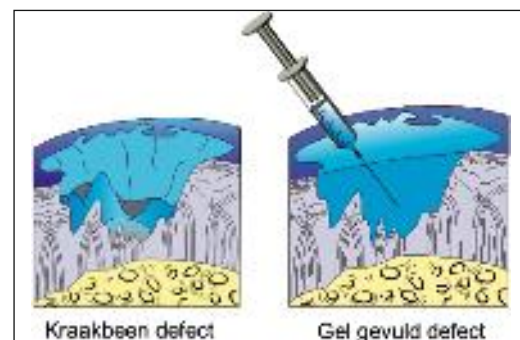
Versleten knie 'in een prik' weer als nieuw

Ouderdom komt niet alleen met gebreken, maar vaak ook met pijn. Wie met een versleten knie of heup kampt, ondervindt dat aan den lijve. Soms is een implantaat de enige mogelijkheid om van de gewrichtsklachten af te komen. Maar niet lang meer. UT-onderzoeker Jos Wennink ontwikkelde een hydrogel, waarmee kraakbeen kan worden hersteld. Met één simpele injectie.

TEKST: KITTY VAN TENDELOO | FOTO: RIKKERT HARINK >

Geen ingrijpende operatie meer, geen risico op infecties of nare bijwerkingen, geen maandenlange revalidatie, maar een eenvoudige prik, waardoor een versleten gewricht weer als nieuw wordt. Het lijkt een utopie. 'Maar dat is het niet', weet de dit voorjaar gepromoveerde Jos Wennink (28). Sterker nog, het is zelfs geen verre toekomstmuziek meer. 'Over een jaar of tien ziet het er voor patiënten met ernstige gewrichtsslijtage een stuk rooskleuriger uit', is zijn stellige overtuiging. 'Dan zouden knie- en heupimplantaten wel eens grotendeels de wereld uit kunnen zijn.' Zover is het op dit moment nog niet. Laboratoriumtesten mogen dan hebben uitgewezen dat de gel, die Wennink tijdens zijn promotieonderzoek ontwikkelde, kraakbeenweefsel herstelt, er zal nog heel wat klinisch onderzoek nodig zijn voor het medicijn op de markt is. 'Maar de voor tekenen zijn gunstig. Uit kadaverstudies is inmiddels gebleken dat het middel goed toepasbaar is. We zijn hiermee een stap verder gekomen in de strijd tegen gewrichtsslijtage.' En daar is Wennink best trots op. Gewrichtsklachten, en dan met name aan knie en heup, vormen immers een groot medisch probleem. Naar schatting één miljoen Nederlanders lijdt pijn door kraakbeenslijtage, meestal als gevolg van

veroudering, maar ook door blessures of ziektes als osteoartritis. Op dit moment worden de klachten bestreden met medicijnen, die evenwel vervelende bijwerkingen kunnen hebben. Daarnaast wordt gewerkt met lokaal toegediende medicatie, maar deze heeft weer als nadeel dat het medicijn vaak al uit het gewricht verdwijnt voordat het zijn heilzame werk heeft kunnen doen. In het uiterste geval krijgt een patiënt een metalen knie- of heupimplantaat. Helaas biedt ook dat geen blijvend soelaas, want de implantaten hebben maar een beperkte levensduur en kunnen niet onbeperkt worden herplaatst. Met andere woorden, een permanente oplossing voor artroseproblemen was er nog niet. Toen Wennink, na afronding van zijn studie biomedische technologie aan de UT, in 2009 de kans kreeg om aan de vakgroep polymeerchemie en biomaterialen promotieonderzoek te doen naar kraakbeenherstellend materiaal, greep hij deze uitdaging dan ook met beide handen aan. Vier jaar lang werkte hij onder leiding van de hoogleraren Jan Feijen en Piet Dijkstra bij het MIRA-instituut aan een gel die de groei van kraakbeen stimuleert. 'Al eerder was er een injecteerbare gel ontwikkeld. Nu was het onze taak om deze gel zo samen te stellen dat er nieuw kraakbeenweefsel wordt gevormd.'

Hechting

Het eerste probleem dat getackeld moest worden was de hechting van de gel op de slijtageplek. 'Kraakbeen is negatief geladen. Dus dachten we de oplossing te vinden in het gebruik van een positief geladen gel, die zich er als een magneet op zou vastzetten.' In wetenschappelijk opzicht was het een interessante optie, constateert Wennink achteraf, maar het ei van Columbus was het zeker niet. De gel werd onbruikbaar en het roer moest dus weer om. De oplossing werd uiteindelijk gevonden in de toepassing van zogenaamde polysaccharides, een soort suikeroplossing, die in combinatie met crosslinkende stoffen een gel opleveren, die zich wel degelijk aan het kraakbeendefect hecht. 'Je kunt het vergelijken met tweecomponentenlijm', legt Wennink uit. 'De ene component bevat polysaccharides, de andere crosslinking materiaal. Deze twee vloeibare materialen mix je in een injectiepuut en samen vormen ze, na inspuiting in het gewricht, een hydrogel op de slijtageplek.' Aan deze materialen worden kraakbeencellen toegevoegd, die eerder al door middel van een biopsie uit het betreffende gewricht zijn gehaald. 'De hydrogel nu vormt een uitstekende voedingsbodem voor de vorming van nieuw kraakbeenweefsel. En naarmate er meer weefsel ontstaat, neemt de gel af om tenslotte hele-

maal te verdwijnen en gaaf kraakbeen achter te laten.'

Hoe lang zo'n herstelproces gaat duren is volgens de onderzoeker op dit moment nog niet te zeggen. 'Verwacht wordt een maand of zes. Maar daarna is het gewricht dan ook weer 'als nieuw'. En dat alles met vermoedelijk niet meer dan een minimaal invasieve operatie.'

Dat menigee daar reikhalzend naar uitkijkt, is Wennink inmiddels wel duidelijk geworden. Direct nadat hij in maart was gepromoveerd op het proefschrift *Biodegradable Hydrogels by Physical and Enzymatic Crosslinking of Biomacromolecules* werd hij overspoeld met vragen van mensen met gewrichtsproblemen. 'Sommigen lieten me weten dat ze direct zo'n injectie wilden, of het onderzoek nu volledig was afgerond of niet', lacht de jonge wetenschapper. Uiteraard zal het nog wel even duren voor de hydrogel toepasbaar is, maar de reacties van patiënten en ook van artsen bewijzen wel hoe groot de behoefte aan zo'n nieuw medicijn is. 'En dan vooral voor het herstellen van heup- en kniegewrichten, de twee gewrichten in het lichaam die het meest frequent slijten.'

Doorontwikkelen

Op zich zou het al heel mooi zijn als Wenninks vinding daar in de toekomst voor kan worden gebruikt. 'Maar', tekent de wetenschapper aan, 'de toepassingsmogelijkheden zijn nog vele malen groter. In feite kan zo'n gel bij slijtage van alle gewrichten in het lichaam worden gebruikt. Maar er zijn ook methoden te bedenken voor de behandeling van brandwonden om de huid te repareren. En wellicht kan het worden doorontwikkeld tot een depotmedicijn of voedingsmatrix voor de eilandjes van Langerhans, waardoor gereguleerd stoffen als insuline worden afgegeven, zodat diabetespatiënten niet meer dagelijks hoeven te spuiten, maar een keer in het kwartaal of zo.'

Zelf zal Jos Wennink aan die ontwikkeling niet meer meewerken. Na zijn promotie verruilde hij de vertrouwde omgeving van de UT, waar hij 'enorm fijne studiejaren doormaakte', voor de Universiteit Utrecht. Daar werkt hij in het kader van het Europese project Cosmophos aan de ontwikkeling van een methode om atherosclerose (aderverkalking) te bestrijden. De internationale ambiance bij dit project spreekt de oud-Hengeloër bijzonder aan. Zo zeer zelfs dat hij overweegt om na afronding van het onderzoek een paar jaar naar het buitenland te gaan. Waar precies, dat weet hij nog niet. 'Maar er is wereldwijd op het gebied van de biomedische technologie meer dan genoeg te doen.' |

Do's en don'ts van het hospiteren

Laat je meetlint thuis, en je moeder ook

De een ervaart het als een gezellig avondje, de ander noemt het zenuwslopend: hospiteren. Of je het nou leuk vindt of niet, om aan een mooie kamer te komen moet je er aan geloven. Hoe maak je de meeste kans? Wees jezelf, toon interesse en laat vooral je moeder thuis.

TEKST: CYNTHIA BERGSMAN | FOTO: ARJAN REEF >

Aankomend studenten zijn er maar druk mee: een kamer vinden. In de zomermaanden wordt volop zaken gedaan in kamerzoekland. Hospiteeravonden volgen elkaar in rap tempo op. Niet zelden trekken nieuwe studenten een paar uur reistijd uit voor een kennismakingsgesprek van een half uur bij een potentieel droomhuis.

Voor de een is hospiteren gewoon gezellig, de ander vindt het zenuwslopend om met een groep onbekende mensen in een ruimte te zitten. Als die onbekenden dan ook nog vragen op je af beginnen te vuren en je jezelf moet presenteren, is het tijd om een beroep te doen op de juiste hospiteerskills. UT Nieuws nam een kijkje bij verschillende studentenhuizen waar een kamer vrijkomt en zette samen met de bewoners de do's en don'ts van het hospiteren op een rij. Met deze tips in je achter-

hoofd, vergroot je de kans dat je niet voor niets die lange reis hebt ondernomen.

Do's

Jezelf zijn. Hoe cliché ook, de bewoners van het huis zoeken niet een schoonmaakster of de nieuwe Najib Amhali; ze willen gewoon een leuke huisgenoot. Doe je dus niet anders voor dan je bent. Zeggen dat schoonmaken je lust en je leven is of de top 100 beste moppen uit je hoofd leren is geen goeie tactiek. Je moet er tenslotte toch met elkaar wonen, dus je kunt maar beter aangenomen worden om wie je bent.

Opvallen. Vijftig reacties op slechts één kamer is niet ongebruikelijk. Als je dan uitgenodigd wordt voor een gesprek, kun je er donder op zeggen dat er naast jou nog een flink aantal andere geïnteresseerden zijn. Om jezelf dus in the picture te

plaatsen moet je opvallen. Een grijze muis wordt niet gauw gekozen. Zorg dat je iets bijzonders van jezelf laat zien. Heb je iets geks meegemaakt of een bijzondere reis gemaakt? Sowieso vertellen! Geef ook eens een onverwacht antwoord op een vraag.

Interesse tonen. Uiteraard zijn de bewoners nieuwsgierig naar jou. Ze zoeken uit die vijftig geïnteresseerden de perfecte aanvulling voor hun huis. Maar uiteraard werkt het twee kanten op. Ondanks dat het wellicht wat eng is om zelf vragen te stellen aan die zes mensen op de andere bank die elkaar al kennen, kun je dat het beste wel doen. Het is niet zo dat zij alleen met jou gaan wonen, jij wellicht ook met hen. Dus vraag naar studie en interesses, en als ze het zelf al vertellen in een voorstelronde schroom dan niet om ergens wat dieper op in te gaan.

Don'ts

Je moeder meenemen. Kan écht niet. Je gaat onder je ouders' vleugels vandaan, dus het is tijd om bepaalde dingen alleen te gaan doen. Naast leren koken en voor het eerst de wasmachine aanzetten is hospiteren daar een van.

Meetlintje meenemen. Dat je uitgenodigd bent voor een gesprek betekent niet dat je automatisch de nieuwe bewoner van de kamer bent. Laat dus je meetlatje thuis en richt je op het kennismaken. De boel inrichten kan later nog.

Je laten ontmoedigen. Zelfs als je tien keer afgewezen wordt, is het zaak om je niet uit het veld te laten slaan. Onthoud dat een afwijzing niet betekent dat de bewoners je niet aardig vinden. Het gaat erom of je bij het huis past. Ergens staat een studentenhuus waar jij goed tussen past, dus blijf vooral zoeken.

Nieuwsgierig naar de herkomst van deze tips? Surf naar www.utnieuws.nl voor de hospiteertradities van Enschedese studentenhuizen. |

UT-medewerker ontwikkelde gezelschapsspel gebaseerd op Tour de France

Spelletje linkeballen

Ruim veertig jaar al speelt de familie van ICTS-medewerker Barry van der Hulst een zelf ontworpen wielergezelschapsspel. Inmiddels is het zover ontwikkeld dat ze met 'Linkeballen' de markt op gaan. Volgens Van der Hulst is het verslavend en zit je voor je het weet avonden achtereen Touretappes te spelen.

TEKST: PAUL DE KUYPER | FOTO: ARJAN REEF >

Leg eerst eens in het kort uit hoe het spel in elkaar steekt.

'Het bord toont het wegdek van een wieleretappe, inclusief klimmetjes en tussensprints. Het doel is zo snel mogelijk met je ploeg de finish te passeren. Als de weg breed is kun je elkaar passeren, maar bij een smalle beklimming niet. Daar kun je de doorgang blokkeren voor je tegenstanders. In het spel mag je harder vooruit als je bergaf rijdt of als je uit de wind wordt gehouden door een renner voor je. Er kunnen ook valpartijen ontstaan. Onderweg kom je kanskaarten tegen, die bijvoorbeeld zeggen dat je drie vakjes terug moet vanwege een lekke band of juist vier vooruit omdat de technicus je fiets zo goed heeft afgesteld.'

Hoe is het begonnen?

'Mijn vader maakte eind jaren zestig de eerste schetsen, hij heeft het spel bedacht. Toen mijn broer en ik een jaar of acht waren, gingen we ook meespelen. Ondertussen ontwikkelden we het steeds verder. We zijn gek van bordspelen, zoals Risk en Kolonisten van Catan, maar de geluksfactor is voor ons een irritatiefactor. Die wilden we graag beperken. Daarom gooi je bij Linkeballen niet met dobbelstenen, maar krijgt iedereen een hand met speelkaarten die bepalen hoeveel vakjes jouw renner vooruit mag. Je kiest zelf wanneer je welke kaart opgooit. Dit spel draait niet om geluk, maar om tactiek en de juiste strategie.'

Jullie moeten behalve van bordspelen ook dol op wielrennen zijn.

'Eigenlijk niet eens. Ik vind het wel leuk af en toe te kijken, maar ik zit niet de hele Tour de France voor de tv. Mijn vrouw vindt wielrennen zelfs helemaal niets aan, maar vindt het spel hartstikke leuk.'

Wat maakt het spel zo leuk?

'Het is verslavend en gezellig en het komt dicht bij de realiteit van grote wielerrondes. Vrienden die het spel hebben getest, vragen geregeld wanneer we weer eens gaan spelen. Vooral het linkeballen, het elkaar dwarszitten, maakt het leuk. Je kunt stiekeme plannetjes maken: "als ik nu vertraag dan moet mijn tegenstander remmen en een actie uitvoeren die hem minder goed uitkomt". Een etappe spelen duurt ongeveer anderhalf uur. Het leukste is om meerdere avonden te spelen en dan een klassement op te maken.'

Jullie willen het spel op de markt brengen.

Is er interesse voor?

'We hebben contact gehad met spelletjesfabrikan-

ten, maar die zijn huiverig met investeren. Sinds een jaar zijn wij met een grafisch vormgever in zee om Linkeballen zelf op de markt brengen. Een spellenfabriek wil het voor ons in productie nemen als we verzekerd zijn van minimaal duizend bestellingen. Het begint nu een beetje te lopen. We proberen ook bedrijven te interesseren om meerdere spellen af te nemen, bijvoorbeeld als relatiegeschenk of kerstpakket. Die duizend gaan we halen, alleen is de vraag wanneer.'

Linkeballen kost 44 euro. Wat krijg ik daarvoor?

'Het basisspel bestaat uit vier ploegen van elk drie renners en twee etappes: een vlakke etappe en een bergrit. We werken al aan uitbreidingen met extra etappes, met bijvoorbeeld wegwerkzaamheden en steile afdalingen. In totaal hebben 21 verschillende etappes klaarliggen, maar het duurt nog wel even voordat die grafisch zijn vormgegeven.'

Voor meer informatie of het bestellen van 'Linkeballen': www.hulstgames.nl |

Students Szandra Ivan and Edo de Wolf on the richness of creative technology

'It's all about combining the best of both worlds'

It's perhaps no wonder that the words Creative Technology can easily raise an eyebrow here and there. Because for only too many people the creative world of the artist and the technological world of the (computer) engineer appear firmly separated entities. But combining the best of both can make for exciting design that is both attractive and useful, and may even make for a better world, say students and flatmates Szandra Iván (22) and Edo de Wolf (19), who just finished the first year of this remarkable bachelor of Science.

TEXT: MARLOES VAN AMEROM | PHOTO: GIJS VAN OUWERKERK >

You come from Hungary, Szandra, and Edo all the way from Indonesia. What made you decide to combine the creative with the technical in Twente?

Edo: 'For me, it was a matter of returning to my roots, as I'm half Dutch, half Indonesian. I was also drawn here because of the Creative Technology course which I heard about through my older brother, who is also currently a Creative Technology student.'

You see, before I came to this university I studied subjects both in a technological realm and in the field of arts. But I didn't want to become either a full-on scientist or a full-on artist; I wanted to be involved in both fields. Creative Technology can be quite abstract, however, which scares off quite a few prospective students. But at the same time, this very aspect makes Creative Technology exciting and for those that make it worth their time and effort, it can be a really valuable asset, even though many companies are yet to become familiar with that quality.

Initially, I even applied for another course which was very much science-oriented, but then I thought hard about what I've been doing as a student so far and the qualities I wanted to develop further and opted for Creative Technology after all. Fortunately, I don't regret my change of direction.'

Szandra: 'Kind of the same story here, when it comes to my motivation to study Creative Technology. I was interested in computer design and new media, but did not want to become an artist. When I heard of Creative Technology it seemed a great way to combine both fields, even though I originally imaged the Bachelor to be more design-orientated. But the people at CreaTe, as we abbreviate our studies, take great care of their prospective students: prior to signing up, you have an interview, through Skype in my case, to help you find out if this study path is really something for you.'

What exactly does 'CreaTe' entail?

Edo: 'I guess you could compare our studies to design engineering, but one difference is that Creative Technology seeks to innovate the social aspects of the societies we live in. So it's really to do with looking at one's surroundings and finding ways to improve, create, or even change the way things work.'

Szandra: 'Creative Technology tries to use the combination of artistic and technological studies to build the future. In this study area, one adopts a different approach to create a product or to execute a project. It's not systematic in the way that you get a problem, you learn how to solve that problem, and then with that knowledge you can move on to the next task. Instead, you are presented with a set of skills that you can apply in many different situations.'

You've both just completed the first year. What were your most favorite and least favorite subjects or projects?

Edo: 'My two favorite subjects were the ones that gave me the opportunity to come up with my own problem and subsequent solution. First, for 'Programming and Physical Computing' I created a mechanical Eetlijst ('dinner list') display, which many students in the Netherlands use for household-management. This mechanical display connects to the Eetlijst website and lets the tenants know who is cooking that day and who will be joining for dinner. Second, together with Szandra and two other students, I created a prototype for a teamwork project which allows the user to enhance their senses in the environment, effectively allowing them to become more aware of their surroundings. But if you don't mind, I won't be too specific as I don't want to give the idea away!'

Szandra: 'I also liked Physical Computing the most. I can imagine most first year students do, as it represents the first opportunity to implement our knowledge of programming in an actual product. It's just a great feeling to see your idea developed into a tangible object.'

For least favorite I wouldn't pick one specific subject, but more the unavoidable documentation process involved with some of the projects. As a typical creative person I enjoy the creative process a lot more than writing about it (laughs).'

What were other subjects on offer?

Edo: 'Several design subjects, like product sketching and 3D modeling.'

Szandra: 'There were also several team-based projects that required a combination of programming skills and the design skills Edo just mentioned. In one, we were trying to create devices that might be interesting enough to eventually be manufactured. Companies also approach the department with concrete requests, requiring you to come up with a solution, physical or

digital, to their problem. And there is one course which gives you total freedom and allows you to explore the boundaries between art and technology. There is a chance that our installations will be exhibited at the GOGBOT Art, Music and Technology Festival in Enschede this year by the way.'

Now that your first year is completed it is time to specialize further. Can you say something about the options Creative Technology offers you to do so?

Szandra: 'There are two tracks in the second year that we can follow. One is Smart Technology. It strongly focuses on engineering, involving mathematics, physics and lab work. The other one is New Media, which is about 3D and game design and some audio production. After that, in the third year, you do a minor or a pre-master depending on your specialization. These include Computer Science or Human Media Interaction and quite a few more. I will definitely follow Smart Technology, but I'm still considering combining it with New Media as that's also an option.'

Edo: 'I intend to follow Smart Technology as its electrical engineering aspects really interest me.'

The webpage of Creative Technology reads that by making for very attractive design people may be tempted to use objects that are good for them, such as stairs, rather than elevators. Is it really that easy to influence human behavior?

Edo: 'This kind of innovation is just one way to change our surroundings and there are many differing opinions on it. I think it depends on the situation, and how willing the person is to try something new. I've seen things like soundequipped garbage cans and staircases which initially were used a lot by intrigued people. But after some time the feature gets old and becomes a thing of the past as people develop new needs.'

Szandra: 'An issue that many designers encounter these days, I think. But I wouldn't say that designing fun stuff like these is the main part of CreaTe. We focus more on ideas and functional aspects rather than just on attractive designs.'

In ten years' time we can probably expect to see you work as a ...?

Edo: 'Ai, that kind of question always makes me nervous! I would however say that I want to be involved in the development of Third World countries.'

Szandra: 'I imagine myself as a part of a small creative group rather than working for a big company. I would also like to combine CreaTe with mathematics but I'm not quite sure of the outcome yet.'

Aidin Niamir

'Politics impact nature'

Would it not be great to observe things like vegetation, temperature and elevation and know what species are near you? ITC PhD candidate Aidin Niamir collects this knowledge from experts to create a model on the distribution of species. But he is worried.

TEKST: MARISKA ROERSEN | FOTO: GIJS VAN OUWERKERK >

Aidin Niamir was just a fraction away from pursuing a career in music. It was his dream to become the conductor of the Vienna Philharmonic Orchestra and Iranian-born was endlessly impressed by the compositions of Antonin Dvorak. After being accepted into two prestigious American music schools, the only thing standing in the way was a visa. But political tensions between the USA and Iran crushed his dream: 'I can still see the officer's stamp on my visa application. It said "reject".'

Unable to live off music in Iran, Aidin needed to look for another mission in life. And he successfully found one. Aidin's love for music was relocated to private life, whereas his love for nature became his profession. 'The best times from my

PhDs are the backbone of our university. But who are they? Every month, we introduce another PhD candidate to you. This month: Aidin Niamir, PhD Candidate at the Department of Natural Resources at the Faculty of Geo-Information Science and Earth Observation (ITC).

childhood were hiking in nature with my parents.' His dad, being a regional planner, continuously pointed out to son Aidin that human footprints were beautiful or ugly depending on their alignment with their natural surroundings.'

Where, why and when?

Being an adult now, the PhD candidate is still interested in surroundings. Impressive work experience at the large consultancy company Rah

Shahr and various short courses at ITC took him to a PhD position in Twente. Aidin uses information about environmental characteristics to predict the distribution and movement of species. 'I want to know where they are, why they are there and when they are there.' This task is not easy: 'There are so many tiny elements at play. The direction of slopes, proximity to humans or the presence of vegetation types, to name a few.'

During his Master thesis at ITC, Aidin researched these elements for the short-toed eagle. 'There was not much reliable information on this eagle's whereabouts. I assumed that it would be dependent on the presence of their prey: snakes.' In Malaga, Aidin hunted for snakes and observed from behind the bushes. Indeed, the snakes were a good indicator of the presence of this eagle, making it easier to draft maps on them elsewhere.

Preserve knowledge

'For my PhD, I collect knowledge of other experts and develop models accordingly,' Aidin clarifies. He finds this especially rewarding in developing countries, where nature is not extensively monitored by sensors and other equipment. 'In Iran, we still do not know enough about the population of key species. We are dependent on experts and their large experience with nature instead of data. I am happy to interview these experts, create a knowledge base and generate rules from that. When a person in the field passes away, at least the knowledge will survive.'

As no other, Aidin realizes the importance of environmental factors to species. And simultaneously, its vulnerability. 'Humans are no spectators. We are part of nature. We should not underestimate the impact of political and economic decisions to the environment. In time of political tensions, conservation is automatically a lower priority. However, economy and politics have national borders. Nature does not. Therefore, the impact of decisions is not local, but global.' Aidin illustrates the influence of economy: 'When people don't have enough money for the basics, they will stop using gas and start chopping wood for heating and cooking. People will start hunting, too. In Iran, duck hunting has become very popular ever since the chicken price got so high. This issue is particularly dear to me. When I finish my dissertation I will flag it. |

Born globals cycle through Twente

Basil and Paula Englis live near Atlanta, but have been coming to Twente for years. He will tell you all about the voice of the consumer, she knows everything about firms that are international from inception. But are they born global themselves?

TEXT: MARISKA ROERSEN | PHOTO: GIJS VAN OUWERKERK >

Basil: 'As a couple, we are both born global but in different ways. I had not been outside of Northern America until college, but spoke Greek, English, French and Russian. Paula on the other hand, had spent her youth in the UK, Zambia and the US and had never learned any other language. Apparently, we are very complementary.'
Paula: 'We ended up in the Netherlands because

of my dissertation. It was the first in management on born global firms, and Ingrid Wakkee from the NIKOS department was doing her PhD in that area too. She approached me during a conference in Sweden and we clicked immediately. There were so few people working in that area at the time. Eleven years later, I am still here and we are still friends, even though she works somewhere else now.'

Basil: 'When Paula started to work in Twente on a more regular basis, I would occasionally accompany her. When the word was out that I am a marketing professor at Berry College and had a consultancy firm, I was asked to give some talks on how I had helped companies do mar-

ket research, and how to bring the voice of the consumer into the innovation process. Later, I also started giving Master Classes at the faculty of behavioural science.'

Paula: 'We teach, give executive trainings and tailor-made advice to companies, but our primary focus here is research. We have been working on a database on Twente spin-off companies for about 8 years already, and research is still coming out from that. The last two days, for example, we had a research retreat to work on a data platform with a group of colleagues.'

Basil: 'We found that research in the Netherlands is a bit different than in America. One of the major differences is the level of ambition. We believe that you should always submit your study first to the very best place where it can be published. Then if it doesn't get in there, you get good reviews and send it somewhere else. We think of it as rolling downhill, and everything can find a home.'

Paula: 'But we do love it here. In the Netherlands, we feel at home. We enjoy riding our bikes. We even have a little map that has biking paths and stuff, we just go for a ride on the weekends. It took me a while to get used to the biking lanes though; I almost ran a family over once.'

Basil: 'One thing that was unusual was the day we arrived at the train station in Hengelo on a Sunday. There was trash everywhere. We thought we were at the wrong station or that there had been a strike. Later we found out that FC Twente had won the national championship and they had a party at the stadium that same night. Our kids are elite soccer players in America and they knew this before we did. It was fantastic to see all the busses lined up, people celebrating, to hear the music and see all the lights from the festivities in the stadium.'

Paula: 'It is our goal to spend part of our year working in Europe when our children have both moved out. The funny thing is, people already assume we are Dutch. It happens very often that individuals approach us to ask for directions. We consider that a compliment.' |

Hoge funfactor

‘Serius sporten én veel lol maken’, zo omschrijft trainer Jan Herman Wilmink zijn sport. Van volleyballers is al langer algemeen bekend dat ze graag zandhappen, maar ook handballers zijn steeds vaker op het ‘strand’ te vinden. Beachhandbal wint op de UT, en ook daarbuiten, flink aan populariteit.

TEKST: JOCHEM VREEMAN | FOTO: ARJAN REEF>

Hoewel het weer deze dinsdagavond in de laatste week van juni wat minder is, weten veel studenten toch de weg naar de beachbak op de Campus te vinden. Het zaalhandbalseizoen zit erop, dus de handballers van Cabezota kunnen zich volledig focussen op beachhandbal. Iets wat vooral met erg veel plezier gebeurt. Ik trek m’n schoenen uit en word door de Cabezota-leden en trainer Wilmink meteen aan het werk gezet. ‘Scor je uit een pirouette, dan telt een punt dubbel. Ook als de keeper scoort, is het dubbel prijs’, vertelt Wilmink. Na een korte warming-up, waarbij ik door het zand onder m’n voeten al meteen een strandgevoel krijg, doen we wat techniekoefeningen. Deze verschillen nog niet zoveel van het handbal in de zaal. De oefening waarbij de pirouette aan bod komt, doet dat

Zandhappen

De beachhandbaltrainingen, die nog tot september gegeven worden, zijn in principe een eerste keer vrij toegankelijk. De trainingen worden twee keer per week gegeven in de beachbak op de Campus. Meer info: www.cabezota.utwente.nl.

natuurlijk wel. Het blijkt er niet alleen sierlijk uit te zien. Want wanneer je zo’n pirouette fatsoenlijk uitvoert, kan je er prima mee scoren. Desondanks concentreer ik me eerst maar even op het goed uitvoeren van een ‘normaal’ schot. ‘Aha, je bent links’, constateert de trainer. ‘Vaak een voordeel in het handbal’. Op welke manier precies is me niet direct duidelijk, want mijn schoten verdwijnen nog iets te vaak over of naast het doel. Als ik al aan schieten toekom. Tijdens de oefening waarbij ik word gepositioneerd in de verdediging, merk ik dat ook de defensie een hele kunst is. Zo heb ik moeite met het afstoppen van Maurice Bosman (een lid dat tevens trainingen verzorgt) en Jette Wielaard. Tijdens de afsluitende partij steekt de trainer zijn enthousiasme over het beachhandbal niet onder stoelen of banken. Wilmink, op de UT tevens tennis- en fitnesscoach en oud-handballer van het Hengelose Olympia, heeft steevast een goede opkomst op de training. ‘Steeds meer handbalverenigingen willen hun vaardigheden ook in de zomer blijven bijspijkeren. Dat geldt voor Cabe-

De mogelijkheden om op de campus een sportieve prestatie neer te zetten, zijn legio. Van schaken tot schermen, van taekwondo tot waterpolo. De redactie van UT Nieuws hijst zich in sportkleding en gaat het aanbod aan den lijve ondervinden. Participating journalism heet dat. Deze maand: beachhandbal.

zota en andere studentenverenigingen, maar ook voor burgerverenigingen. Wij hebben natuurlijk de beschikking over deze prachtige faciliteiten, dat heeft lang niet elke vereniging. Daarbij kent beachhandbal een aantal spelregels dat de sport extra leuk maakt. Zo rouleer je bijvoorbeeld met twee keepers. De keeper komt mee naar voren en als hij of zij scoort, telt het dubbel. Die keeper moet dan buiten de lijnen gaan, waarna de andere keeper snel inschuift in het doel. Zo heb je als verdedigende partij dus kort de kans te scoren in een leeg doel.’

Cabezota-lid Monique van Kempen (studente IO) vult aan: ‘Het is gewoon lekker dat je je van april tot september uit kan leven op het beachveld. De sport is populair. Dat zie je ook aan het flat beachhandbaltoernooi, waarvoor elf teams van handballers en niet-handballers zich inschreven. Dat was een groot succes. Bovendien gaan we komend weekend met twee teams naar het NK in Biddinghuizen. Dat is al eens gewonnen door Cabezota-teams, dus we zijn goed bezig.’

Twenty Twente Tweets

10/6: **@robineffing**: Improving some research papers today at #utwente Enschede.

10/6: **@elger**: Terug op mijn werk. Mailbox leeg. En op dat moment komen er twee nieuwe mail binnen. Zo gemeen.

12/6: **@SUTwente**: Even afkoelen tijdens het studeren? Met je Xtra-card heb je gratis toegang tot het UT-buitenbad! <http://www.xtra-card.nl/student/bestellen/> ...

17/6: **@fransvdmeyjde**: @AnnemiekeY Cool, gaat snel he! Enschede bevalt nog prima, laatste maanden op UT zijn aangebroken.

18/6: **@martinrosema**: Vandaag wordt voormalig studente #UTwente Yasemin Cegerek beëdigd als nieuw lid van Tweede Kamer namens de PvdA. Van harte @yasemincegerek !

19/6: **@nielsbaas**: Doneren of mn reis volgen in Ghana? de officiële pagina staat nu online :) <http://www.facebook.com/NielsNaarGhana>

20/6: **@EbDrinksma**: Twee Chinese studenten aangetroffen in ons waterafvoersysteem. Met Kees besloten dat de huurprijzen lager moeten.

21/6: **@Woutervj**: Gegeten bij restaurant Kaatje, in Utrecht. De wat onwennige bediening was wel schattig. Het eten was goed!

21/6: **@phvrieler**: @utnieuws: ik heb de verplichte foto van de tunnel onder station Drienerlo gemist of stond hij niet compleet onder deze keer?

21/6: **@solarteamtwente**: De Twentse bolide weegt 139 kilo. Grappig feitje: we hebben op dit moment ook 139 trotse partners! #theREDengine #specs

24/6: **@UBUTwente**: Rustig studeren is mogelijk in de UB, de verbouwing start pas 8 juli. Veel succes met de tentamens deze weken!

25/6: **@MCvdBerg**: Gang schoongemaakt. Helaas was de allesreiniger op. Waar afwasmiddel al niet goed voor is...

25/6: **@csvAlpha**: Druk bezig met voorbereiding Kick-In van Alpha :) #alpha #druk

25/6 **@MathijsVreeman**: Flabbergasted en gefascineerd door- en nieuwsgierig naar de mogelijkheden van #nanotech. Prachtig verhaal door @DaveBNano

25/6 **@IvarvdRaadt**: Renkum, daar waar bejaarde mannen hun vrouw verlaten voor de rolstoelinstructrice van de vrouw #roddelsophetwerk

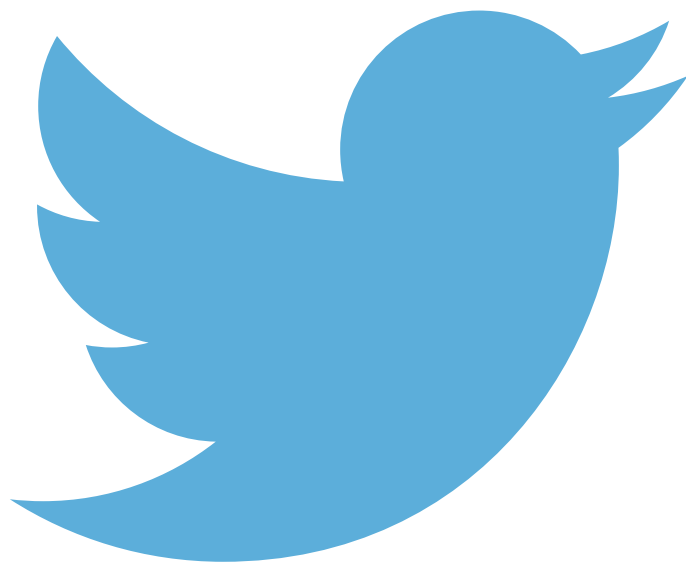
26/6 **@lindaelise93**: Vorige week trok ik door de warmte zo min mogelijk kleren aan, nu zit ik met 2 truien aan en heb ik het nog niet erg warm.. #koud

26/6 **@ikbenirisniet**: Hey ho let's go. Op naar het eerste tentamen van vandaag. Goede voorbereiding maar toetsing bestaat maar uit 7 open vragen, ieh! #spannend

26/6 **@WeeJeWel92**: Brute Robot Wars avond was bruut.

26/6 **@Berbeertje**: 'Het mooie van het verleden is dat het zich in je hoofd afspeelt en je het ook precies daar kunt oplossen' @DeSuperrelatie

26/6 **@marieke74**: Zo, tentamen achter de rug. Even een uurtje uitgeteld op de bank liggen. Nog 1 tentamen te gaan voor afstuderen!

MEEST BEDREIGDE VOLK: DE AWA-INDIANEN

Kleine Vlinder en haar verwanten behoren tot de laatste jager-verzamelaars in het Amazonegebied. Hun natuurlijke omgeving is snel aan het verdwijnen. De Awá worden acuut bedreigd met uitsterven.

**Maar we hoeven niet
machteloos toe te kijken.**

Leer meer over de Awá en steun de campagne van Survival International en Colin Firth.

www.survivalinternational.nl/awa

Survival
for tribal peoples

